

Notitie inzake de juridische en inhoudelijke gebreken van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026

Inhoudsopgave

Bijlage bij het verzoek om voorlopige voorziening en het bezwaarschrift

Aanleiding.....	2
Kern van de notitie	2
Juridisch kader	5
A. Status van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam	5
B. Juridische gevolgen van de Herstructurering van het Geluidbeleid	6
C. Van beleidsruimte naar normstelling	10
D. Verhoogde geluidsnormen en normatieve begrenzing.....	10
Inhoudelijke gebreken in de normstelling.....	12
E. Onderbouwing van de geluidsnormen.....	12
F. Planologische inbedding van de geluidsruijnte.....	19
G. Kwetsbare locaties en gezondheidsbescherming.....	21
H. Uitzonderingsregime "(hoog) maatschappelijk belang"	23
I. Onderbouwing van de normstelling	25
J. BBT-verplichtingen en toetsingskader	27
K. Onderzoek en geluidplannen	28
L. Locatieprofielen en cumulatie.....	29
M. Introductie nieuwe beleidsinstrumenten.....	31
N. Systeemwijziging	31
O. Verruiming van de geluidsruijnte	33
P. Evaluatie Crisislab (2019).....	35
Q. Participatie en rechtsbescherming.....	37
R. Conclusie	39

Overzicht van de hoofdbevindingen

Onderwerp	Kernbevinding
Normstelling	Geen actuele, objectieve onderbouwing van 85/95/105 dB(C).
Expertgroep Geluid	Adviseert feitelijk over normstelling zonder onafhankelijke wetenschappelijke borging.
Participatie	Kernkeuzes lagen vooraf vast; zienswijzen zijn niet kenbaar verwerkt.
CrisisLab	Evaluatie is niet zichtbaar betrokken bij de vaststelling van het beleid.
Uitzonderingen	"(Hoog) maatschappelijk belang" is onvoldoende objectief begrensd.
Cumulatie	Geen integrale beoordeling van de totale geluidbelasting.
Conclusie	Het beleidskader roept wezenlijke vragen op over de onderbouwing en de toetsbaarheid van de vergunningen die daarop zijn gebaseerd.

Aanleiding

1. Deze notitie wordt als bijlage overgelegd bij het bezwaar tegen de evenementenvergunning voor de Westermarkt. Aan de vergunning ligt het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026 ten grondslag.

De notitie geeft een overzicht van de juridische, feitelijke en inhoudelijke aspecten van dit beleidskader die van belang zijn voor de beoordeling van de onderhavige vergunning. Daarbij wordt onder meer ingegaan op de totstandkoming van het beleid, de rol van de Expertgroep Geluid, de uitzonderingscategorie "(hoog) maatschappelijk belang", de participatie, de evaluatie door Crisislab en de onderbouwing van de gehanteerde geluidsnormen.

De notitie beoogt inzichtelijk te maken in hoeverre het aan de vergunning ten grondslag liggende beleidskader voldoet aan de eisen van zorgvuldige voorbereiding, draagkrachtige motivering en evenwichtige belangenafweging, zoals deze voortvloeien uit de Awb en de Omgevingswet.

Kern van de notitie

2. Deze notitie ziet niet op één afzonderlijk onderdeel van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026, maar op de samenhangende systematiek waarin geluidnormen, locatieprofielen, de evenementenkalender en de vergunningverlening gezamenlijk de feitelijke geluidsruimte en daarmee de belasting van de fysieke leefomgeving bepalen.

De notitie geeft een overzicht van de voor deze procedure meest relevante juridische en inhoudelijke gebreken van het beleid. Daarbij wordt onderscheid gemaakt tussen drie samenhangende aspecten: Status, Systeem en Substantie. Gezamenlijk laten deze zien dat de aan de vergunning ten grondslag liggende geluidnormen en uitzonderingsregimes onvoldoende zorgvuldig zijn voorbereid, onvoldoende objectief zijn onderbouwd en onvoldoende normatief zijn begrensd.

De in deze notitie beschreven gebreken laten zich samenvatten in drie samenhangende hoofdthema's: Status, Systeem en Substantie. De drie S=en. Deze drie aspecten vormen gezamenlijk de kern van de kritiek op het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026.

3. **Status - normstellend beleid met externe werking**

De gemeente kwalificeert het Geluidbeleid evenementen Amsterdam als "beleid", terwijl het in feite concrete normstellende bepalingen bevat in de vorm van maximale geluidsniveaus van 85, 95 en 105 dB(C), gekoppeld aan specifieke categorieën evenementen en toepassingssituaties.

Deze normen functioneren in de praktijk niet als vrijblijvende beleidsuitgangspunten, maar als vooraf vastgestelde bovengrenzen voor de toelaatbare geluidsbelasting bij vergunningverlening. Daarmee bepalen zij rechtstreeks:

- welke geluidsruimte beschikbaar is,
- welke evenementen mogelijk zijn,
- en welke mate van hinder omwonenden moeten dulden.

De normen hebben daarmee zelfstandige betekenis voor de rechtspositie van omwonenden en beperken de ruimte voor een zelfstandige belangenafweging in individuele vergunningprocedures. Daarom kan het Geluidbeleid evenementen Amsterdam niet worden beschouwd als louter intern of richtinggevend beleid, maar betreft het een normstellend kader met externe werking dat inhoudelijk en volledig moet worden getoetst.

4. **Systeem - verschuiving van bescherming naar facilitering**

Het beleid verschuift de beoordeling van de aanvaardbaarheid van geluid van een voorafgaande normatieve afweging naar de uitvoeringspraktijk. Daarbij wordt "muziekbeleving" feitelijk als

uitgangspunt genomen voor normstelling, terwijl de Omgevingswet juist uitgaat van bescherming van gezondheid en een veilige fysieke leefomgeving.

In de systematiek van het beleid worden organisatorische en uitvoeringsbelangen structureel zwaarder gewogen dan de belangen van omwonenden. Dit komt met name tot uitdrukking in de uitzonderingsregimes:

- voor evenementen van “hoog maatschappelijk belang”, waarvoor verhoogde normen tot 95 dB(C) mogelijk zijn;
- en voor de categorie “straatfeesten met muziek”, waarbij normen tot 105 dB(C) kunnen worden toegepast.

De toegang tot deze verhoogde geluidsruimte wordt in belangrijke mate afhankelijk gemaakt van bestuurlijke kwalificaties en uitvoeringspraktijk, zonder voor omwonenden vooraf kenbare, objectieve en begrenzend criteria. Daardoor wordt voor omwonenden niet toetsbaar gemaakt wanneer dergelijke verhoogde normen aanvaardbaar worden geacht in het licht van gezondheid, woon- en leefklimaat en cumulatieve belasting van de leefomgeving.

Het voorgaande staat op gespannen voet met de systematiek van de Omgevingswet. Die wet gaat er juist van uit dat bescherming van gezondheid, rust en een aanvaardbaar woon- en leefklimaat vooraf grenzen stellen aan de mate van geluid en overlast die in de fysieke leefomgeving kan worden toegestaan. Reuring en evenementen kunnen onderdeel zijn van het stadsleven, maar vormen binnen de Omgevingswet geen zelfstandige grond om die beschermingsgrenzen terzijde te schuiven.

Het geschil gaat daarmee in de kern over de vraag of geluidsnormen moeten worden begrensd vanuit bescherming van gezondheid en leefomgeving, zoals de Omgevingswet verlangt, of primair worden bepaald vanuit de uitvoerbaarheid en beleving van evenementen, zoals in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam gebeurt.

5. Substantie - ondeugdelijke feitelijke en wetenschappelijke onderbouwing

Het beleid steunt op een akoestisch fundament uit 2016/2017 (Het GeluidBuro), waarin expliciet wordt uitgegaan van gemiddelde gevelisolatiewaarden (20-25 dB) ter onderbouwing van de aanvaardbaarheid van 85 dB(C) op de gevel. Deze uitgangspunten berusten niet op een feitelijke toetsing van maatgevende woningen per locatie, maar op generieke aannames en gemiddelde gevelisolatiewaarden. Daarbij zijn juist kwetsbare objecten en zwak geïsoleerde woningen niet bepalend gemaakt voor de aanvaardbaarheid van de normstelling. Voor delen van de stad, met name oudere bebouwing, woonboten, woonwagens en andere kwetsbare locaties, zijn deze gemiddelden niet representatief.

In de beleidsregel geluid bij evenementen (2018) staat:

“Vanuit het oogpunt van het voorkomen van spraak- en slaapverstoring is het uitgangspunt een binnenwaarde van maximaal 50 dB(A), bij een gemiddelde geluidwering van 20 dB(A).” en:

“Uit akoestisch onderzoek (Het GeluidBuro 2016 / Onderzoek evenementenlocaties 2017) blijkt dat met een gevelwaarde van maximaal 85 dB(C) beneden het 50 dB(A)-niveau wordt gebleven in woningen.”

Inmiddels hebben de eigen deskundigen van de gemeente (de expertgroep) erkend dat het bij geluidsniveaus vanaf circa 80 dB(C) op de gevel niet langer primair gaat om spraakverstaanbaarheid binnenshuis, maar om hinder door lage frequenties en bastonen. Opvallend is dat deze constatering niet leidt tot heroverweging van de gehanteerde normstelling, maar juist wordt gekoppeld aan verdere inzet van BBT-maatregelen om hoge geluidsniveaus technisch mogelijk te blijven maken (zie E5).

Waar in 2018 het akoestisch fundament primair werd gevormd door extern locatieonderzoek van Het GeluidBuro en evaluatieonderzoeken van onafhankelijke partijen, is in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam de rol van de Expertgroep Geluid verschoven van technisch adviserend

naar feitelijk normvormend. De expertgroep adviseert niet langer uitsluitend over technische uitvoeringsmaatregelen (BBT, meet- en rekenprotocol), maar mede over de aanvaardbaarheid van hogere geluidsniveaus, meettijden en uitzonderingscategorieën.

Daarmee verschuift de normatieve onderbouwing van extern akoestisch onderzoek naar bestuurlijk aangestuurde advisering zonder formele wettelijke status of onafhankelijke borging. Een actuele, locatie-specifieke en objectief verifieerbare onderbouwing van de aanvaardbaarheid van de gehanteerde geluidsnormen ontbreekt.

6. Deze drie samenhangende gebreken vormen de rode draad van deze notitie. Zij laten zien dat het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026 niet berust op een actueel, objectief en controleerbaar fundament voor de normstelling van geluid bij evenementen. De hiernavolgende hoofdstukken werken deze drie hoofdpunten nader uit aan de hand van de voorbereiding van het beleid, de rol van de Expertgroep Geluid, de uitzonderingsregimes, de participatie, de evaluatie door CrisisLab en de onderbouwing van de gehanteerde geluidsnormen.
7. De hiernavolgende hoofdstukken werken deze fundamentele gebreken nader uit.

Hoofdstuk	Onderwerp	Kernargument
A – D	Juridisch kader	Het Geluidbeleid bevat vooraf vastgestelde geluidsnormen en uitzonderingscategorieën die de vergunningverlening in beslissende mate sturen. De toegestane geluidsruijnte ligt daarmee grotendeels vooraf vast.
E – G	Gezondheid en normen	De gehanteerde normen van 85, 95 en 105 dB(C) zijn gebaseerd op een verouderde en onvoldoende onderbouwde grondslag en sluiten niet aan bij actuele deskundige inzichten (NSG, WHO).
H – I	Uitzonderingen en normstelling	De categorieën "(hoog) maatschappelijk belang" en "straatfeesten met muziek" zijn onvoldoende objectief begrensd, waardoor de toepassing van verhoogde geluidsnormen onvoldoende voorspelbaar en toetsbaar is.
J – M	Systeem en uitvoering	Het beleid faciliteert eerst hoge geluidsniveaus en probeert de gevolgen vervolgens te beperken met technische maatregelen, zonder vooraf een integrale beoordeling van de belasting van de leefomgeving.
N – O	Schijn van continuïteit	Het beleid wordt gepresenteerd als voortzetting van bestaand beleid, terwijl de feitelijke geluidsruijnte is verruimd door nieuwe categorieën, hogere normen en een gewijzigde systematiek.
P – Q	Participatie en evaluatie	De aanbevelingen van CrisisLab zijn niet kenbaar verwerkt en bewoners hebben geen wezenlijke invloed gehad op de kernkeuzes van het beleid..

Afsluitende opmerking

De in deze notitie beschreven aspecten laten zien dat het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026 op essentiële onderdelen vragen oproept over de zorgvuldigheid van de voorbereiding, de objectiviteit van de normstelling en de kenbaarheid van de gemaakte belangenafweging. Deze punten zijn van belang voor de beoordeling van de rechtmatigheid van vergunningen die op dit beleidskader zijn gebaseerd, waaronder de evenementenvergunning die in de onderhavige procedure ter beoordeling voorligt.

Juridisch kader

A. Status van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam

Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam bevat meerdere appellabele besluitonderdelen met externe werking (art. 1:3 Awb). Het college wordt verzocht de onderdelen afzonderlijk te kwalificeren en het bezwaar per onderdeel te beoordelen.

8. **A1: Normstellend karakter en externe werking**

Het zogenoemde “Geluidbeleid evenementen Amsterdam” is niet louter een beleidsregel in de zin van artikel 1:3, vierde lid, Awb.

Het beleid bevat een uitgewerkt en gesloten normenstelsel, waarin concrete maxima voor geluid (85, 95 en 105 dB(C)), tijdsblokken en verplichtingen (zoals monitoring en akoestisch onderzoek) worden vastgesteld. Deze normen bepalen rechtstreeks welke belasting voor de leefomgeving aanvaardbaar wordt geacht.

Daarnaast maakt het Geluidbeleid evenementen Amsterdam deel uit van een samenhangend normatief stelsel (waaronder locatieprofielen, evenementenkalender en nadere regels), waarin per locatie de gebruikruimte en belasting vooraf worden vastgelegd. Hierdoor wordt de beoordelingsruimte bij vergunningverlening in beslissende mate vooraf ingevuld.

De normen functioneren daarmee niet als interne richtlijnen, maar als bindend kader dat rechtstreeks de rechtspositie van omwonenden en organisatoren bepaalt. Er is sprake van externe werking en normstelling.

9. **A2: Ontbreken van reële afwijkingsruimte (art. 4:84 Awb)**

Voor de kwalificatie als beleidsregel in de zin van artikel 1:3, vierde lid, Awb is vereist dat het bestuursorgaan bij de toepassing ervan beoordelingsruimte behoudt en, indien daartoe aanleiding bestaat, gemotiveerd kan afwijken op grond van artikel 4:84 Awb. Deze afwijkingsbevoegdheid vormt een essentieel kenmerk van het begrip beleidsregel. Die ruimte ontbreekt hier.

De normen zijn zodanig concreet en stelselmatig vastgelegd dat de beoordelingsruimte bij vergunningverlening materieel grotendeels is ingevuld. Afwijking van de vastgestelde maxima en systematiek zou direct raken aan de kern van het beleid en de vooraf bepaalde verdeling van gebruikruimte en belasting van de leefomgeving.

Daardoor resteert in de praktijk slechts beperkte ruimte voor een zelfstandige en volwaardige belangenafweging per individueel evenement. Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam functioneert daarmee niet als richtinggevend beleid, maar als vooraf vastgelegd normatief kader dat rechtstreeks doorwerkt in de vergunningverlening.

Afwijking van de vastgestelde maxima en systematiek zou direct raken aan de kern van het beleid en de vooraf bepaalde verdeling van gebruikruimte en belasting van de leefomgeving. In de praktijk resteert daardoor geen daadwerkelijke ruimte voor een zelfstandige belangenafweging, maar slechts toepassing van reeds vastgelegde normen.

Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam mist daarom een essentieel kenmerk van een beleidsregel en functioneert als dwingend normatief kader. Dat bevestigt het zijn van een normstellend besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, Awb.

10. **A3: Benaming als beleidsregel niet beslissend (art. 4:81 Awb)**

Dat het college het document aanmerkt als beleidsregel (art. 4:81 Awb) en verwijst naar artikel 4:84 Awb, kan niet worden gevolgd. Zoals volgt uit A1 en A2, is sprake van een gesloten normenkader zonder reële afwijkingsruimte. De enkele aanwezigheid van een formele afwijkmogelijkheid is onvoldoende om dit als beleidsregel te kwalificeren.

11. A4: Concrete normstelling en rechtsgevolgen

Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam bevat concrete normstelling, waaronder onder meer geluidsnormen (85, 95 en 105 dB(C)), categorie-indelingen (zoals muziek-evenementen en evenementen van maatschappelijk belang), tijdsregels, meet- en rekenvoorschriften en verplichtingen ten aanzien van monitoring en akoestisch onderzoek. Deze normen werken rechtstreeks door in de rechtspositie van omwonenden en organisatoren, doordat zij bepalen welke belasting moet worden geduld en onder welke voorwaarden evenementen kunnen plaatsvinden. De rechtspositie van betrokkenen wordt daarmee in belangrijke mate vooraf vastgelegd. Dit gaat verder dan interne beleidsvorming.

12. A5: Materiële kwalificatie

In materiële zin functioneert het Geluidbeleid evenementen Amsterdam als een normstellend besluit met externe werking. Het bepaalt vooraf welke geluidsruijtte binnen Amsterdam beschikbaar wordt gemaakt voor evenementen en werkt rechtstreeks door in de vergunningverlening.

Daarmee beperkt het beleid niet alleen de beoordelingsruimte bij individuele vergunningen, maar beïnvloedt het ook rechtstreeks de rechtspositie van omwonenden. Het gaat daarom niet om louter intern of richtinggevend beleid, maar om een besluit dat zelfstandige betekenis heeft voor de verdeling van gebruiksruijtte en de belasting van de fysieke leefomgeving.

13. A6: kwalificatie per onderdeel

Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam bevat verschillende typen bepalingen, die niet zonder meer onder één juridische kwalificatie kunnen worden gebracht. Sommige onderdelen hebben een technisch of uitvoerend karakter, terwijl andere onderdelen rechtstreeks normerend zijn en de toegestane geluidsruijtte bepalen.

14. A7: Vaste rechtspraak over normstelling en externe werking

Deze benadering sluit aan bij vaste rechtspraak waarin is geoordeeld dat regelingen die niet slechts interne sturing bevatten, maar concrete normstelling of de begrenzing en toedeling van gebruiksmogelijkheden in de fysieke leefomgeving, als besluit kunnen worden aangemerkt (o.a. ECLI:NL:RBMAA:2003:AF5724 en ECLI:NL:RVS:2018:3822). De rode draad in deze jurisprudentie is dat wanneer een document bindende externe normen bevat of feitelijk schaarse ruijtte verdeelt, het materieel als besluit kan worden aangemerkt, zijnde een besluit van algemene strekking, niet zijnde een algemeen verbindend voorschrift.

15. Conclusie A

Uit het voorgaande volgt dat het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026 meer bevat dan een interne beleidsregel. Het bevat concrete normatieve uitgangspunten voor de beoordeling van evenementenvergunningen en vormt daarmee een belangrijk beoordelingskader voor de vergunningverlening.

Omdat dit beleid de grondslag vormt voor de beoordeling van de toelaatbaarheid van geluid bij evenementen, dient het te berusten op een zorgvuldige voorbereiding, een draagkrachtige motivering en een objectieve en controleerbare onderbouwing.

B. Juridische gevolgen van de Herstructurering van het Geluidbeleid

De wijze waarop het Geluidbeleid evenementen Amsterdam na herstructurering zelfstandig door het college is vastgesteld, voldoet niet aan de eisen van zorgvuldige voorbereiding en motivering als bedoeld in de artikelen 3:2 en 3:46 Awb.

16. B1: Juridische statusverschuiving zonder expliciete heroverweging

In de versie van het evenementenbeleid die in 2025 aan de gemeenteraad is voorgelegd (raadsvergadering 8 oktober 2025), maakte het geluidbeleid integraal onderdeel uit van het beleidskader en was het opgenomen als bijlage bij het raadsbesluit. De hogere geluidsregimes

functioneerden daarin nog als onderdeel van het integrale evenementenbeleid en waren gekoppeld aan specifieke uitzonderingssituaties, waaronder straatfeesten met muziek en evenementen van maatschappelijk belang. Zij waren niet ondergebracht in een afzonderlijk zelfstandig toepasbaar Geluidbeleid evenementen Amsterdam van het college.

17. Met het herstelbesluit van 10 december 2025 heeft de gemeenteraad vervolgens besloten het Geluidbeleid als bijlage te laten vervallen en in plaats daarvan te verwijzen naar een afzonderlijk vast te stellen Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026. Door het geluidbeleid voor evenementen los te koppelen van het integrale Evenementenbeleid en onder te brengen in het zelfstandige “Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026”, krijgt de normstelling inzake geluid een zelfstandige en direct werkende betekenis binnen de vergunningverlening en daarmee een wijziging van het normatieve en juridische systeem. Daartoe ontbreekt een kenbare en inhoudelijke motivering. De raad heeft echter uitsluitend een administratieve redengeving gegeven en heeft niet kenbaar gemotiveerd dat en waarom deze verschuiving wenselijk en aanvaardbaar is, noch welke gevolgen deze heeft voor de bescherming van het woon- en leefklimaat en de positie van omwonenden.

18. **B2: Participatie zag niet op de kern van de besluitvorming**

Daarbij komt dat in de voordracht voor het herstelbesluit expliciet is vermeld: Bij het opstellen van het Evenementenbeleid 2026 en de Locatieprofielen 2027 is een uitgebreid participatietraject met bewoners, organisatoren en andere belanghebbenden uitgevoerd. Voor dit herstelbesluit hoeft geen participatie plaats te vinden.

Beslissend is niet dát participatie heeft plaatsgevonden, maar of deze betrekking had op de kern van de besluitvorming en daadwerkelijk invloed mogelijk maakte.

19. Voorafgaand aan de evenementenvisie hebben bewonersorganisaties in het raadsadres **Neem bewoners echt mee!**¹ erop gewezen dat het participatieproces onevenwichtig was ingericht: bijeenkomsten werden gedomineerd door organisatoren, omwonenden in zwaar belaste buurten werden in draagvlakonderzoeken “weggemiddeld” en hun bezwaren tegen grootschalige festivals in parken werden onvoldoende betrokken. Desondanks wordt in verslagen de indruk gewekt dat sprake was van breed gedragen participatie, terwijl de gebruikte enquête bovendien niet representatief was en circa 30% van de Amsterdammers overlast ervaart, met name van geluid (zie ook **hoofdstuk F**).
20. Daarbij komt dat de in de visie genoemde uitgangspunten, zoals balans tussen rust en reuring, draagvlak en buurtbinding, als beleidsuitgangspunt zijn geformuleerd.
21. Uit het eigen participatieverslag en de Nota van Beantwoording² blijkt dat de hoofdkoers al vroeg was vastgelegd: op locaties die de gemeente “geschikt” acht, moest in elk geval ruimte worden gemaakt voor minimaal drie dagen per jaar met hoge geluidsbelasting. Dit uitgangspunt sluit aan bij het politieke visiedocument “Amsterdam Bruisende stad”. Over de kernvraag of een park of plein structureel festivallocatie moet zijn, en welke geluids- en gebruiksruimte nog verenigbaar is met gezondheid, groen en dagelijks gebruik, lag het uitgangspunt reeds vast; op de door de gemeente geschikt geachte locaties moest ruimte worden geboden voor een minimumaantal dagen met hoge geluidsbelasting. De participatie had feitelijk betrekking op de invulling binnen deze kaders.

¹ <https://geenn1.nl/downloads/2024/raadsadres-bewonersorganisaties-participatie-evenementenvisie-2024.pdf>

² <https://www.amsterdam.nl/nieuws/evenementen-herdenkingen/nieuw-evenementenbeleid/?vkurl=evenementenbeleid>

22. Gelet op de beleidsgeschiedenis en het participatieverslag lag de nadruk in het proces op de belangen van organisatoren en het evenementpubliek. Inbreng van omwonenden over gevolgen zoals geluidhinder (met name laagfrequent), slaapverstoring, aantasting van groen, afsluitingen en gebruiksdruk is wel ingebracht, maar in het participatieverslag en de Nota van Beantwoording niet kenbaar inhoudelijk verwerkt in de normstelling.

23. B3: Participatie heeft geen reële invloed gehad op de geluidsnormstelling

Het Evenementenbeleid 2026, en daarmee ook als bijlage gepresenteerde Geluidbeleid en de locatieprofielen, zijn tot stand gekomen via een proces dat als “participatie” is aangeduid, maar waarin bewoners geen reële invloed hebben gehad op de kernkeuzes, zoals de geluidsruimte, de schaal en frequentie van evenementen en de aanwijzing van parken als grootschalige (dance-)locaties. Daarmee is niet voldaan aan de participatieverplichtingen uit de Omgevingswet (art. 16.55 Ow en art. 10.2 Bkl), de Participatieverordening Amsterdam en het eigen Participatieplan Evenementen.

24. Volgens het Participatieplan 2025³ zouden bewoners in een vroeg stadium adviseren over onder meer geluid, waarbij hun inbreng kenbaar zou worden betrokken bij de uitwerking van beleid en profielen (onder 2.1, blz. 7). Het plan gaat uit van adviesgerichte participatie, waarin input wordt verzameld, vastgelegd en inhoudelijk gewogen.

In de praktijk is dit niet gebeurd. Tijdens de participatiebijeenkomst in De Roos werd het (integrale) Geluidbeleid in mei slechts mondeling gepresenteerd, zonder tijdig beschikbare conceptteksten, waardoor voorafgaand schriftelijk adviseren feitelijk onmogelijk was. Bezwaarmakers hebben hun aandachtspunten en bezwaren daarom tijdens de bijeenkomst schriftelijk overhandigd en nadien per e-mail toegezonden. De alsnog schriftelijk ingediende reacties zijn echter niet inhoudelijk besproken en niet kenbaar verwerkt in het uiteindelijke beleid.

25. Dit gebrek wordt bevestigd in de daaropvolgende zienswijzenprocedure. Daarbij is (andermaal) onder meer gewezen op alternatieve normeringsvoorstellen gebaseerd op de NSG-handreiking (2025), lagere gevelwaarden in relatie tot geluidsniveaus binnenshuis en kritiek op de gehanteerde aannames over gevelisolatie, welke concrete voorstellen in de Nota van Beantwoording niet inhoudelijk zijn besproken of weerlegd. Hoewel volgens de Nota van Beantwoording ruim 700 zienswijzen zijn ingediend, worden deze veelal afgedaan met standaardformules zoals “het college dankt u voor uw inspraakreactie en neemt deze ter kennisname aan”. Een inhoudelijke motivering waarom met name voorstellen inzake geluid niet zijn overgenomen, ontbreekt in veel gevallen; het blijft bij “het beleid blijft ongewijzigd”. Daarmee functioneert de Nota niet als kenbare verwerking van participatie-inbreng, maar als administratieve afhandeling.
26. De gemeente stelt in paragraaf 7 dat wordt “voortgeborduurd op de uitgangspunten uit de Visie op Evenementen” en dat een balans wordt nagestreefd tussen leefbaarheid en levendigheid. Deze beleidsmatige kwalificaties vervangen echter geen kenbare en evenwichtige afweging van omgevingsbelangen zoals vereist onder de Omgevingswet (gezondheid, milieu, natuur, veiligheid en kwaliteit van de openbare ruimte).
27. Op grond van artikel 16.55 Ow en artikel 10.2 Bkl moet inzichtelijk worden gemaakt hoe participatie is vormgegeven en hoe de resultaten daarvan zijn meegewogen. In het definitieve beleid en de Nota van Beantwoording ontbreekt een kenbare toelichting welke bewonersvoorstellen zijn overgenomen, welke niet en om welke redenen. Schriftelijke adviezen

³ <https://open.amsterdam/woo-zoeken/detail/5f5fcd0-f284-4fb2-bbd0-54f54e964607>

zijn niet herkenbaar verwerkt.

Dit klemmt temeer nu de bestreden besluiten planologisch relevante keuzes bevatten over gebruiksintensiteit, geluidsruimte en de structurele inzet van locaties. Door deze keuzes reeds beleidsmatig vast te leggen, is participatie op het daarvoor aangewezen moment feitelijk gepasseerd.

28. Daarbij komt dat de gemeente Amsterdam zelf heeft bepaald dat bij buitenplanse omgevingsplanactiviteiten participatie verplicht is en aantoonbaar onderdeel moet uitmaken van de besluitvorming. Zie: aanwijzingsbesluit gemeenteraad, CVDR684242⁴. Door de relevante keuzes reeds op beleidsniveau vast te leggen, wordt deze verplichte participatiefase feitelijk uitgehold en gereduceerd tot een formaliteit.
29. Uit recente rechtspraak volgt bovendien dat participatie onder de Omgevingswet niet vrijblijvend is, met name wanneer de gemeente deze zelf via verordening of participatieplan als verplicht onderdeel van de besluitvorming heeft aangewezen. De rechtbank Amsterdam heeft geoordeeld dat het ontbreken van verplichte participatie een wezenlijk gebrek vormt dat niet met artikel 6:22 Awb kan worden gepasseerd, mede omdat participatie een bredere kring betreft dan alleen Awb-belanghebbenden en niet kan worden “hersteld” in bezwaar of beroep ([ECLI:NL:RBAMS:2025:9275](#)).
30. Daarnaast heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank Oost-Brabant geoordeeld dat participatie méér is dan informeren en ten minste een serieuze poging tot een “goed gesprek” voorafgaand aan besluitvorming vereist ([ECLI:NL:RBOBR:2025:5437](#)).
31. Hoewel in Amsterdam bewonersbijeenkomsten zijn georganiseerd, verschilden opzet en inhoud daarvan sterk per stadsdeel. In meerdere gevallen ontbrak een gestructureerd plenair gesprek over de kern van de besluitvorming en bestond de participatie voornamelijk uit informele gesprekken in kleine setting, zonder duidelijke agenda of gezamenlijke inhoudelijke bespreking van de normstelling en beleidskeuzes.

Onder deze omstandigheden kan niet worden gesproken van participatie die betrekking had op de kern van de besluitvorming of die daadwerkelijk invloed mogelijk maakte. De hoofdkeuzes lagen vooraf vast, terwijl voor bewoners slechts ruimte bestond om binnen deze kaders te reageren.

Bewoners hadden in de praktijk nauwelijks invloed op essentiële onderdelen van de normstelling, waaronder de geluidsruimte, de frequentie en de locatiekeuze. In zwaar belaste gebieden werd de gestelde balans tussen rust en reuring niet gerealiseerd en is de belasting volgens bewoners reeds overschreden.

Ingebrachte zienswijzen over geluidsnormen, gezondheid en leefomgeving zijn bovendien niet kenbaar en inhoudelijk gewogen. De Nota van Beantwoording bevat veelal standaardreacties zonder dragende motivering, waardoor geen sprake is van een inzichtelijke verwerking van participatie-inbreng.

Onder deze omstandigheden is onvoldoende kenbaar dat de participatie betrekking heeft gehad op de kern van de besluitvorming en dat de ingebrachte zienswijzen daadwerkelijk en inhoudelijk zijn betrokken bij de vaststelling van het beleid. Daarmee rijzen ernstige vragen over de naleving van de artikelen 3:2, 3:4 en 3:46 Awb, die een zorgvuldige voorbereiding, een evenwichtige belangenafweging en een draagkrachtige motivering vereisen. Zie ook: [ECLI:NL:RBNNE:2026:94](#).

⁴ <https://lokaleregelgeving.overheid.nl/CVDR684242/>

Conclusie B

Uit het voorgaande volgt dat de voorbereiding van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026 op essentiële onderdelen tekortschiet. De hoofdkeuzes over de geluidsruimte en de normstelling lagen reeds vooraf vast, terwijl bewoners geen wezenlijke invloed hebben kunnen uitoefenen op deze keuzes en hun zienswijzen niet kenbaar en inhoudelijk zijn verwerkt.

Tegelijkertijd bevat het beleid concrete normen die de vergunningverlening in belangrijke mate sturen. Daardoor zijn de wijze van totstandkoming, de motivering en de belangenafweging van dit beleid rechtstreeks van belang voor de beoordeling van daarop gebaseerde evenementenvergunningen.

C. Van beleidsruimte naar normstelling

32. Ook onder eerder evenementenbeleid werd gewerkt met categorieën en bijbehorende geluidsniveaus. In het evenementenbeleid zoals vastgesteld in oktober 2025 maakte deze normstelling echter nog onderdeel uit van een integraal beleidskader waarin locatie, frequentie, spreiding en belasting in onderlinge samenhang werden gezien.

In het Geluidbeleid evenementen Amsterdam functioneren de geluidsnormen en uitzonderingscategorieën meer als een zelfstandig en rechtstreeks toepasbaar normatief kader binnen de vergunningverlening. Daardoor krijgt de vooraf vastgestelde normstelling een meer bepalende rol bij de beoordeling van vergunningaanvragen.

Dit beperkt de ruimte om bij individuele vergunningverlening zelfstandig rekening te houden met locatiespecifieke omstandigheden, cumulatie van belasting en de positie van omwonenden. De belangenafweging wordt daarmee in belangrijke mate vooraf ingevuld door algemene categorieën en normen.

Conclusie C

Daarmee wordt de door artikel 3:4 Awb vereiste ruimte voor een individuele en concrete belangenafweging (maatwerk) bij vergunningverlening in belangrijke mate beperkt. In concrete gevallen bestaat onvoldoende ruimte om de specifieke omstandigheden van omwonenden, zoals cumulatie van geluid, locatiegebonden kwetsbaarheid en feitelijke belasting, volwaardig te betrekken bij de besluitvorming. Hierdoor wordt de evenredigheidstoets in de praktijk structureel beperkt.

D. Verhoogde geluidsnormen en normatieve begrenzing

33. Hoewel de norm voor straatfeesten met muziek inhoudelijk reeds was opgenomen in het evenementenbeleid 2025 en daarbij was gekoppeld aan evenementen van maatschappelijk belang, is deze norm in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam ondergebracht in een zelfstandige regeling van het college. In die zin is sprake van verzelfstandiging van de normatieve werking van deze categorie. Hiermee verschuift feitelijk de normstelling van het integrale beleidsniveau van de gemeenteraad naar de uitvoeringspraktijk onder verantwoordelijkheid van de burgemeester.
34. Waar de norm in 2025 onderdeel uitmaakte van een integraal door de gemeenteraad vastgesteld beleidskader, maakt zij in 2026 deel uit van een afzonderlijk vastgesteld het Geluidbeleid evenementen Amsterdam dat zelfstandig wordt toegepast bij vergunningverlening. Daardoor wordt de aanvaardbaarheid van deze norm niet langer in samenhang beoordeeld, maar vooraf vastgelegd, hetgeen de ruimte voor een zelfstandige belangenafweging bij vergunningverlening wezenlijk beperkt.

Voor een dergelijke verschuiving in de juridische werking van een norm is een kenbare motivering vereist. Niet inzichtelijk is gemaakt waarom deze norm, die eerder onderwerp was van discussie en

bezwaar, thans zonder nadere heroverweging als zelfstandig kader wordt toegepast. Daarmee is het besluit genomen in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

35. De essentie van het geschil ligt niet in de vraag welk bestuursorgaan de vergunning verleent, maar in de vraag in hoeverre bij vergunningverlening nog ruimte bestaat voor een zelfstandige belangenafweging. Door de normstelling inzake geluid vooraf vast te leggen, wordt deze afweging in belangrijke mate naar voren gehaald en feitelijk vastgezet, waardoor het maatwerk dat artikel 3:4 Awb vereist wordt ingeperkt en de uitkomst van vergunningverlening in belangrijke mate vooraf wordt bepaald.

Deze systematiek beperkt zich niet tot de categorie “straatfeesten met muziek”, maar geldt evenzeer voor evenementen die worden aangemerkt als van “hoog maatschappelijk belang”, waarvoor eveneens verhoogde geluidsniveaus (tot 95 dB(C)) kunnen worden toegestaan. In beide gevallen wordt toegang tot hogere geluidsruimte afhankelijk gemaakt van een bestuurlijke kwalificatie, zonder dat vooraf kenbare en begrenzend criteria zijn vastgesteld.

36. Niet inzichtelijk is gemaakt welke evenementen hiervoor in aanmerking komen, hoe vaak deze kwalificaties kunnen worden toegepast, noch hoe cumulatie, spreiding en belasting van de leefomgeving worden begrensd. Daardoor wordt de feitelijke omvang van de toegestane geluidsbelasting in belangrijke mate bepaald door bestuurlijke toepassing in de uitvoeringspraktijk, in plaats van door vooraf kenbare en objectief begrensde normstelling.

Dit betekent dat de begrenzing van geluidsruimte niet langer normatief is vastgelegd, maar afhankelijk wordt van bestuurlijke toepassing zonder normatieve begrenzing. Een dergelijke verschuiving is niet kenbaar gemotiveerd en staat haaks op het uitgangspunt van het beleid om te komen tot een betere balans tussen levendigheid en leefbaarheid voor omwonenden.

37. Dit klemmt temeer nu uit het rapport van CrisisLab (2019) volgt dat zware muziekevenementen bestuurlijk begrensd moeten worden en niet generiek moeten worden gefaciliteerd via open categorieën. Ook de NSG-handreiking (2025) benadrukt dat bescherming van omwonenden en beperking van geluidsbelasting centraal moet staan. De gekozen systematiek doet het tegenovergestelde: zij verruimt de toegang tot hoge geluidsniveaus zonder voorafgaande begrenzing en zonder kenbare afweging van de gevolgen voor de leefomgeving.

Dit betekent dat de toepassing van verhoogde geluidsruimte niet langer voldoende vooraf normatief wordt begrensd, maar in belangrijke mate afhankelijk wordt van bestuurlijke toepassing. Een dergelijke verschuiving is niet kenbaar gemotiveerd en staat haaks op het uitgangspunt van het beleid om te komen tot een betere balans tussen levendigheid en leefbaarheid voor omwonenden.

38. Het college kan zich niet beroepen op discretionaire ruimte om het ontbreken van normatieve begrenzing te rechtvaardigen. Ook waar bestuurlijke beoordelingsruimte bestaat, vereist toepassing van verhoogde geluidsnormen vooraf kenbare en begrensde criteria. Bij het ontbreken daarvan ontstaat het risico van willekeur en aantasting van de rechtszekerheid.

Deze systematiek brengt mee dat niet alleen de norm zelf, maar vooral de bestuurlijke kwalificatie bepalend wordt voor de vraag of verhoogde geluidsniveaus tot 95 of 105 dB(C) kunnen worden toegepast. Hoewel deze maxima als bovengrens zijn vastgelegd, ontbreekt een voldoende objectieve en vooraf kenbare afbakening van de omstandigheden waaronder deze verhoogde normen mogen worden ingezet. Daardoor wordt de toepassing van verhoogde geluidsruimte onvoldoende begrensd en voorzienbaar voor omwonenden. Dit is moeilijk verenigbaar met de vereisten van rechtszekerheid, evenredige belangenafweging en de systematiek van de Omgevingswet, waarin gezondheid en leefkwaliteit een volwaardige plaats innemen (art. 1.3 en 2.1

Omgevingswet).

39. Daarmee ontbreekt een vooraf kenbare en normatief begrensde beoordeling van de gevolgen voor gezondheid en leefomgeving. De Omgevingswet gaat juist uit van het waarborgen van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving als publieke randvoorwaarde voor besluitvorming, en niet van een systeem waarin deze bescherming pas achteraf of per geval moet worden afgewogen tegen organisatorische, culturele of economische belangen.
40. Voor zover het college stelt dat verhoogde geluidsniveaus slechts worden toegepast bij uitzonderlijke evenementen, zoals Koningsdag, Pride of andere evenementen met een zogenoemd maatschappelijk belang, neemt dat het gebrek aan vooraf kenbare en objectief begrensde toepassingscriteria niet weg.
41. De Omgevingswet gaat echter uit van bescherming van gezondheid en een aanvaardbaar woon- en leefklimaat als normatief uitgangspunt voor besluitvorming over de fysieke leefomgeving. Dat verdraagt zich moeilijk met een systeem waarin verhoogde geluidsbelasting via open categorieën en bestuurlijke kwalificaties kan worden toegestaan zonder vooraf kenbare en objectief begrensde afbakening.
42. Ook het argument dat hogere geluidsniveaus noodzakelijk zijn om muziek hoorbaar te maken boven omgevingsgeluid, kan niet dienen als zelfstandige rechtvaardiging voor het toestaan van verhoogde geluidsbelasting. Een dergelijke redenering ziet uitsluitend op de uitvoerbaarheid van evenementen en niet op de vraag of de daarmee gepaard gaande belasting van de leefomgeving, mede gelet op gezondheid en woon- en leefklimaat, aanvaardbaar is.

Conclusie D

Gelet op het voorgaande moet de verzelfstandiging van de toegang tot verhoogde geluidsnormen (95 en 105 dB(C)) worden aangemerkt als een materiële wijziging in de normatieve werking van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam. Daarbij is de toepassing van verhoogde geluidsruimte onvoldoende vooraf normatief begrensd en in belangrijke mate afhankelijk gemaakt van bestuurlijke kwalificaties zonder objectieve en kenbare afbakening.

Hierdoor ontbreekt een voldoende begrensd, controleerbaar en toetsbaar systeem voor de toepassing van verhoogde geluidsnormen. De omvang van de toegestane geluidsbelasting wordt daardoor onvoldoende voorzienbaar voor omwonenden en onvoldoende dragend gemotiveerd.

Dit verdraagt zich moeilijk met de systematiek van de Omgevingswet, waarin bescherming van gezondheid en een aanvaardbaar woon- en leefklimaat als normatief uitgangspunt gelden voor besluitvorming over de fysieke leefomgeving.

Het betreffende onderdeel van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam is daarom vastgesteld in strijd met de artikelen 3:2, 3:4 en 3:46 Awb, alsmede met de uitgangspunten van artikelen 1.3 en 2.1 Omgevingswet, en kan in zoverre niet aan besluitvorming omtrent evenementenvergunningen ten grondslag worden gelegd.

Inhoudelijke gebreken in de normstelling

E. Onderbouwing van de geluidsnormen

Toetsingskader: dit hoofdstuk beoordeelt of de gehanteerde gevelnormen (85, 95 en 105 dB(C) en FOH-normen (100 dB(A)/115 dB(C) en 95 dB(A)/105 dB(C)) in zowel het Evenementenbeleid 2026 als in de locatieprofielen 2027, zijn gebaseerd op een zorgvuldig en actueel onderzoek, deugdelijk zijn gemotiveerd en leiden tot een evenwichtige belangenafweging, zoals vereist door de artikelen 3:2, 3:4 en 3:46 Awb, mede in het licht van de doelstellingen van de Omgevingswet en met actuele gezondheidskundige inzichten (WHO en NSG).

43. E1: Kern

Het Evenementenbeleid 2026 en de locatieprofielen 2027 hanteren te hoge geluidsnormen. Deze waarden zijn gebaseerd op verouderde en globale aannames over gevelisolatie en geluidsniveaus binnenshuis (o.a. Het Geluidburo 2017). Bovendien wijken ze af van recente gezondheidkundige inzichten (NSG-handreiking Evenementen met luide muziek en WHO-richtlijnen omgevingsgeluid).

Hoewel in het onderzoek van Het GeluidBuro 2017 onderscheid is gemaakt tussen verschillende gevelweringsklassen, berust deze systematiek op globale classificaties en bouwblockgemiddelden. Daardoor is onvoldoende inzichtelijk gemaakt wat de gehanteerde gevelwaarden betekenen voor maatgevende zwak geïsoleerde woningen en kwetsbare locaties, zoals oudere binnenstedelijke bebouwing, woonboten en woonwagens, waar juist de hoogste geluidsniveaus binnenshuis kunnen optreden.

44. E2: Advies Expertgroep Geluid (FOH-norm en meettijd)

De gehanteerde normen steunen mede op adviezen van de Expertgroep Geluid. Deze groep adviseert voor straatfeesten de gevelnorm te vervangen door een FOH-norm van maximaal 105 dB(C) gemeten in het publieksgebied op 15 meter van het podium. De Expertgroep beschouwt dit niveau expliciet als een 'ondergrens'. Een lager geluidsniveau zou volgens haar ten koste gaan van de muziekbeleving die noodzakelijk wordt geacht voor een muziek-evenement. De FOH-waarden van 95 dB(A)/105 dB(C) worden daarbij aangemerkt als de minimale hoeveelheid (laagfrequent) geluid waarmee straatfeesten met muziek "uit de voeten moeten kunnen".

45. Ten aanzien van de meettijd adviseert de Expertgroep een voortschrijdend **gemiddelde over 5 minuten**. Deze meettijd wijkt af van zowel de 3 minuten bij de gevelnorm die wordt gehanteerd bij grootschalige muziek-evenementen voor de naleving van omgevingsnormen, als van de 15 minuten die geldt voor FOH vanuit het oogpunt van gehoorbescherming. De nieuwe keuze voor 5 minuten wordt gemotiveerd vanuit hanteerbaarheid en het muzikale karakter van straatfeesten.

46. In het advies wordt erkend dat deze meetmethode leidt tot een structureel hoger gemeten geluidsniveau van circa 1 tot 1,5 dB ten opzichte van een meettijd van 3 minuten. Uit het advies blijkt dat de **normkeuzes primair** zijn gebaseerd op uitvoerbaarheid en geluidsbeleving en **niet op een inhoudelijke beoordeling van aanvaardbare geluidbelasting voor omwonenden**.

Deze benadering maakt dat de uitvoerbaarheid en beleving van evenementen voorop staat en niet de bescherming van het woon- en leefklimaat. Niet inzichtelijk is gemaakt hoe deze keuzes zich verhouden tot de geluidsbelasting op woningen en de daarmee samenhangende gezondheids- en hinderaspecten. Daarmee ontbreekt een kenbare en evenwichtige belangenafweging, hetgeen in strijd is met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb

47. E3: Gevolgen nieuwe FOH-norm en langere meettijd

De combinatie van verhoogde FOH-normen en een aangepaste meettijd leidt tot een structurele verhoging van de feitelijke geluidsbelasting voor omwonenden. De nieuwe gevelwaarde van 105 dB(C) is gelijk aan de nieuwe FOH-waarde vanwege de korte afstand bij straatfeesten met muziek van groot maatschappelijk belang, waarbij in binnenstedelijke situaties sprake is van een zeer korte afstanden tot woningen. Deze waarde ligt substantieel boven de uitzonderingsnorm van 95 dB(C) en de basisgevelnorm van 85 dB(C) en de basisnorm van 80 dB(C) van de NSG. Dit betekent, uitgaande van de door de Omgevingsdienst gehanteerde ervaringsmaatstaf, een zeer substantiële toename van de ervaren geluidsbelasting.

De motivering voor deze verruiming is louter functioneel van aard. De waarde van 95 dB(C) wordt gerechtvaardigd vanuit de Pride Parade met het argument dat deelnemers anders hun eigen muziek niet zouden horen. De waarde van 105 dB(C) wordt gemotiveerd vanuit de kleine ruimte bij straatfeesten in de binnenstad, waarbij wordt gesteld dat de verlaging van de FOH-waarden (105 i.p.v. de standaard 115 dB(C)) noodzakelijk is vanwege de dichte nabijheid van woningen en dat

lager dan 105 dB(C) FOH uitgesloten is voor een straatfeest. Daarmee wordt de verhoogde gevelbelasting niet gebaseerd op akoestische of gezondheidkundige criteria, maar op gebruiks- en uitvoeringsbelangen.

48. Dat het college kennis heeft van strengere beschermingsopties blijkt bijvoorbeeld uit het gemotiveerde advies van de Omgevingsdienst voor de locatie Tuinen van West, waarin een lagere gevelwaarde van 80 dB(C) is aanbevolen. Het college heeft er echter voor gekozen dit deskundigenadvies niet over te nemen in het nieuwe locatieprofiel. Het beleid maakt niet inzichtelijk op welke inhoudelijke gronden van dit advies is afgeweken en waarom een hogere gevelwaarde bij straatfeesten alsnog aanvaardbaar wordt geacht.
49. Daarnaast heeft het college de door de Expertgroep geadviseerde wijziging van de meettijd overgenomen. In het advies wordt expliciet erkend dat de keuze voor een voortschrijdend gemiddelde over 5 minuten leidt tot een hogere geluidsbelasting van circa 1–1,5 dB ten opzichte van een meettijd van 3 minuten. Deze verruiming wordt uitsluitend gerechtvaardigd met een beroep op hanteerbaarheid in de uitvoering, waarbij de expertgroep stelt dat dit verschil naar hun oordeel niet zal leiden tot een andere hinderbeleving voor omwonenden. Het college heeft deze veronderstelling overgenomen zonder deze zelfstandig te toetsen of te onderbouwen aan de hand van de gevolgen voor het woon- en leefklimaat.

Voorts leidt de verkorting van de meettijd ertoe dat wordt gestuurd op een constanter geluidsniveau, doordat dynamiek en rustmomenten worden ontmoedigd. Dit vergroot de duurbelasting voor omwonenden, met name in binnenstedelijke situaties waarin woningen feitelijk samenvallen met het publieksgebied. Deze effecten zijn niet expliciet betrokken in de belangenafweging.

In samenhang bezien resulteert dit in een opeenstapeling van normkeuzes en meetmethoden die telkens in dezelfde richting uitwerken en leiden tot een verslechtering van de positie van omwonenden.

50. **E4: Wettelijk uitgangspunt Gevelwaarden**

Beleidsmatig zou de gemeente haar eigen meetwijze kunnen kiezen, maar die methode moet dan wel deugdelijk zijn onderbouwd. Zie hierna ook de kritiek van Chris Nierop (geluidsdeskundige) op de methode van Het Geluidburo. De landelijke geluidssystematiek in Nederland, onder zowel de voormalige Wet geluidhinder (Wgh) en Wet milieubeheer als de huidige Omgevingswet, is altijd gebaseerd op gevelwaarden, niet op bronwaarden. De introductie van FOH-normen betekent een verschuiving weg van de gebruikelijke systematiek waarin bescherming van de leefomgeving primair wordt beoordeeld aan de hand van gevelbelasting bij geluidgevoelige objecten.

51. **E5: Ondeugdelijke aannames over gevelisolatie en geluidsniveaus in huis**

De omwonenden brachten juist in de klankbordgroep en de inspraak naar voren dat de bestaande maxima van het (integrale) geluidbeleid te hoog liggen. Daarbij verwezen zij onder meer naar de nieuwe NSG-handreiking “Evenementen met luide muziek” (27 maart 2025), waarin als uitgangspunt geldt dat een gevelbelasting van maximaal 80 dB(C) wordt gehanteerd, tenzij uit nader onderzoek blijkt dat hogere waarden vanuit de feitelijke geluidwering van woningen verantwoord zijn.

Ook uit de jurisprudentie volgt dat de feitelijke gevelisolatie van maatgevende woningen relevant is voor de beoordeling van aanvaardbare geluidbelasting en niet zonder nader onderzoek van algemene aannames mag worden uitgaan. Zie o.a.: [ECLI:NL:RBNNE:2017:2250](#).

52. Bovendien adviseert NSG bij muziek als uitgangspunt een standaard geluidwering van 15 dB en dus niet 20 dB. Amsterdam hanteert 20-25 dB, maar die waarde is gebaseerd op een geluidsspectrum uit de bouw en dat komt niet overeen met muziek. Uit onderzoek van NSG blijkt dat bij oude, gehorige woningen vaak eerder 15 dB of minder haalbaar is. Dat betekent dat de feitelijke geluidsniveaus in huis in werkelijkheid circa 5 dB hoger zijn dan de gemeente aanneemt. Bij 85 dB(C) aan de gevel zijn de geluidsniveaus in huis 55 dB(A) of hoger waarbij ook forse laagfrequente belasting moet worden geduld. Dat leidt tot ernstige hinder, slaapverstoring en aantasting van gezondheid.
53. De handreiking waarschuwt expliciet dat de dB(C)-waarden binnenshuis maximaal 15 dB hoger kunnen liggen dan de overeenkomstige A-waarden; grotere verschillen leveren te veel hinder op. Om de beschreven mogelijk optredende hinder te duiden, kan onderstaande tabel hinderkwalificatie van evenementen worden gehanteerd.

Geluidniveau binnen in de woning	Verskil tussen dB(A) en dB(C)	Hinder
≤ 55 dB(C)	≤15	Aanvaardbaar*
≤ 55 dB(C) 56 - 60 dB(C)	> 15 ≤15	Enige Enige
56 - 60 dB(C) 61 - 65 dB(C)	> 15 ≤15	Veel Veel
61 - 65 dB(C) 66 - 70 dB(C)	> 15 ≤15	Aanzienlijke Aanzienlijke
66 - 70 dB(C) 71 - 75 dB(C)	> 15 ≤15	Ernstige Ernstige
71 - 75 dB(C)	> 15	Zeer ernstig
≥ 76 dB(C)	Ongeacht het verschil	Onduldbaar

Tabel 1: Hinderkwalificatie "Evenementen met veel geluid"

* Aanvaardbaar wil niet zeggen dat er geen hinder kan zijn!

54. De expertgroep heeft hierover gesproken met de heer Roelofsen van de NSG naar aanleiding van de handreiking Evenementen met luide muziek. In de rechtbankzitting van 21 januari 2026 (Awakenings) verklaarde de heer Westerveld dat partijen het erover eens zijn dat het bij gevelniveaus vanaf circa 80 dB(C) niet langer gaat om spraakverstaanbaarheid binnenshuis, maar om hinder door bastonen. De NSG-hindertabel, die uitgaat van dB(C)-waarden, maakt die hinder inzichtelijk.

Daarbij is erop gewezen dat het door organisatoren signaleerde probleem, dat evenementen bij lagere normen moeilijker uitvoerbaar zouden worden, volgens de NSG niet wordt opgelost door hogere geluidsnormen toe te staan, maar door inzet van Best Beschikbare Technieken (BBT) om de geluidbelasting voor de omgeving zoveel mogelijk te beperken. Dit sluit aan bij het uitgangspunt van het Amsterdamse evenementenbeleid uit 2018 dat de geluidbelasting vanwege evenementen te allen tijde zo laag mogelijk moet worden gehouden, en sluit bovendien beter aan bij de oorspronkelijke doelstelling van de Expertgroep Geluid: het beperken van hinder voor omwonenden door inzet van technische maatregelen.

55. E6: Afwijking van NSG- en WHO-richtlijnen; plicht tot expliciete beleidsmatige weging

De NSG-handreiking Evenementen met luide muziek (2025) hanteert 80 dB(C) als basisgevelnorm en sluit daarmee aan bij recente gezondheidkundige inzichten en de WHO-richtlijnen voor omgevingsgeluid. Deze handreiking vormt geen bindende wettelijke norm, maar is een deskundig

referentiekader dat de actuele stand van kennis over hinder en gezondheid weergeeft.

56. De Afdeling bestuursrechtspraak heeft in de uitspraak van 26 januari 2026 ([ECLI:NL:RVS:2026:361](#)) geoordeeld dat de NSG-handreiking een “groeidocument” betreft en bij een concrete vergunning niet zonder meer doorslaggevend is. Dat oordeel laat echter onverlet dat bij de vaststelling van nieuw beleid, waarin normatieve keuzes structureel en meerjarig worden vastgelegd, het bestuursorgaan gehouden is actuele deskundige inzichten expliciet te betrekken en gemotiveerd te wegen (art. 3:2 en 3:46 Awb).
57. Juist waar de Afdeling terughoudend toetst bij een individuele vergunning, rust op de beleidsmaker een zwaardere motiveringsplicht om uiteen te zetten waarom van recente gezondheidkundige referentiekaders wordt afgeweken. Zonder deugdelijk gemotiveerde keuze om af te wijken van de gezondheids- en hinderkaders kan “muziekbeleving” niet dienen als dragende rechtvaardiging voor gevelnormen van 85, 95 en 105 dB(C).
58. Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam bevat geen kenbare analyse waarin wordt:
- uiteengezet waarom wordt vastgehouden aan 85 dB(C) als generieke gevelnorm,
 - gemotiveerd waarom 95 en 105 dB(C) structureel aanvaardbaar zijn,
 - verklaard waarom van de geadviseerde NSG-basisnorm wordt afgeweken, en
 - onderbouwd waarom de gekozen systematiek beter aansluit bij de doelstellingen van art. 1.3 en 2.1 Omgevingswet dan de NSG-benadering.

Door de actuele deskundigeninzichten niet expliciet te wegen en afwijking daarvan niet deugdelijk te motiveren, is sprake van strijd met art. 3:2 en 3:46 Awb.

59. **E7: Strijdigheid met Omgevingswet en NSG-hindertabel**

Zoals in B2 aangetoond, hanteert de expertgroep “muziekbeleving” als ondergrens voor de geluidsnorm (95 dB(A) tot 105 dB(C)). Dit uitgangspunt is juridisch onhoudbaar wegens strijd met de systematiek van de Omgevingswet en de NSG-handreiking.

60. **E8: Omgekeerde hiërarchie (A)**

De Omgevingswet (art. 1.3 en 2.1) stelt een veilige en gezonde fysieke leefomgeving centraal. De gemeente moet primair rust en gezondheid borgen. De tweede doelstelling, ontwikkeling en gebruik van de fysieke leefomgeving ter vervulling van maatschappelijke behoeften (waaronder cultuur en evenementen), is daaraan gekoppeld, maar kan die eerste doelstelling niet volledig verdringen. Dat betekent dat de gemeente primair moet borgen dat gezondheid, rust en een aanvaardbaar woon- en leefklimaat zijn gewaarborgd, en pas daarna binnen die grenzen ruimte kan geven aan een bepaald niveau van “muziekbeleving”. De gemeente draait deze volgorde nu om: de beleving van de bezoeker is leidend, terwijl de gezondheid van de bewoner het sluitstuk vormt.

61. **E9: Ernstige hinder volgens NSG (B)**

De NSG-handreiking Evenementen met luide muziek hanteert geluidsniveaus binnenshuis als maat voor hinder. In de akoestiek wordt voor de dB(C)-weging van muziek, uitgaande van een gevelwering van 15 dB, standaard gerekend met een reductie van slechts 10 dB, in plaats van 15 dB (zoals bij dB(A), omdat lage frequenties minder worden gedempt door muren en glas. De aanname van 15 dB reductie voor dB(C) wordt door veel akoestici als te optimistisch beschouwd voor gemiddelde woningbouw. Dit betekent dat bij een gevelniveau van 85 dB(C) binnenshuis minimaal 75 dB(C) optreedt.

62. Volgens de NSG-hindertabel vallen 66–75 dB(C) in de categorie ernstige tot zeer ernstige hinder en is vanaf 76 dB(C) sprake van ondukbare hinder. Gevelwaarden tot 105 dB(C) leiden in veel situaties

tot geluidsniveaus binnenshuis die niet alleen als onduelbaar moeten worden aangemerkt, maar zelfs buiten het bereik vallen waarvoor de NSG-hindertabel nog een beoordelingskader biedt, terwijl in de toelichting iedere motivering ontbreekt waarom muziekbeleving zwaarder zou wegen dan bescherming tegen deze extreme hinder.

63. **E10: Gebrek aan onafhankelijkheid en zorgvuldigheid**

De “Expertgroep Geluid” is een stedelijke klankbordgroep van onder meer akoestici en beleidsadviseurs, bedoeld om de geluidbelasting voor omwonenden te beperken. Zij selecteert technieken die omgevingsgeluid zoveel mogelijk reduceren en stimuleert innovaties die de geluidbeleving optimaliseren met minimale overlast.

64. Formeel is de Expertgroep ingesteld omdat er geen BBT-kader bestond voor evenementen en er behoefte was aan onafhankelijk technisch advies over technieken om geluidhinder te beperken. Dat staat in de Beleidsregel geluid bij evenementen in Amsterdam (2018) en BBT-lijst. **Binnen dat kader is het beleidsdoel van de expertgroep expliciet de overlast voor omwonenden te beperken en tegelijk voldoende muziekbeleving te bieden.** Dat staat in het Model Geluidplan en de BBT-lijst (beleving publiek én minimale overlast omgeving). Bij de oprichting: “De expertgroep beseft zich dat een aantal van de omschreven maatregelen ten koste kan gaan van de geluidkwaliteit”.

Het mandaat van de expertgroep is expliciet beschermend: vermindering van hinder, bescherming van leefkwaliteit, voorkoming van willekeur en bescherming van bezoekers. Zij is primair bedoeld om geluidhinder te beperken (BBT, affilteren, afscherming). Door de focus nu te verleggen naar muziekbeleving dient de expertgroep vooral het uitvoeringsbelang van organisatoren en handhavers, in plaats van het beschermingsbelang van bewoners. Haar adviezen worden daarmee gebruikt om hogere FOH-niveaus te legitimeren, in afwijking van haar oorspronkelijke doel en instelling.

65. Bovendien werkt de groep besloten. Zonder inbreng of afvaardiging van of namens bewoners. Bovenal is de expertgroep een adviesorgaan zonder wettelijke status (art. 3:5 Awb). Het college blijft volledig verantwoordelijk voor de inhoud. Door dit advies over te nemen zonder objectieve onderbouwing heeft het college gehandeld in strijd met art. 3:2 Awb (zorgvuldige voorbereiding) het rechtszekerheidsbeginsel en motiveringsplicht (3:46).

66. **E11: Ondeugdelijke onderbouwing geluidwaarden**

Het college verwijst naar het rapport Onderzoek Evenementenlocaties 2017 van Het GeluidBuro⁵, waarin geluidweringsklassen per bouwblok (I–V) worden gehanteerd. Daarbij is van belang dat deze classificatie niet berust op individuele metingen, maar op een globale indeling op basis van visuele inspectie en gemiddelden, zodat niet inzichtelijk is of de gehanteerde waarden representatief zijn voor de feitelijke situatie, in het bijzonder bij oudere en monumentale bebouwing. Dit klemmt temeer nu uit het onderzoek zelf volgt dat sprake is van aanzienlijke variatie tussen woningen, terwijl juist die variatie bepalend is voor de feitelijke geluidbelasting binnenshuis.

Slecht geïsoleerde woningen (klasse V) gaan daarin op in het blokgemiddelde en zijn daardoor niet langer maatgevend voor de maximale gevelbelasting. Een worstcase-toets voor de zwakst geïsoleerde woning ontbreekt. Bezwaarmakers stellen overigens niet dat voor elke woning altijd binnen-metingen vereist zijn.

De Afdeling heeft aanvaard dat met een inschatting/klassering van gevelwering kan worden gewerkt, maar benadrukt daarbij dat, wanneer gemotiveerd wordt betwist dat maatgevende woningen een adequate gevelisolatie hebben, juist onderzoek naar de gevelisolatie van die

⁵ Zie: <https://geenn1.nl/downloads/rapport-onderzoek-geluid-evenementlocaties.pdf>

maatgevende woningen wél nodig is. Het gebruik van bouwblok of klasse gemiddelden zonder identificatie en toetsing van de maatgevende (zwakste) woningen voldoet daarom niet aan de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Nu bezwaarmakers gemotiveerd hebben aangevoerd dat de gehanteerde aannames over gevelwering, met name voor laagfrequent geluid, niet representatief zijn voor de feitelijke situatie, had het op de weg van het college gelegen om de geluidwering van maatgevende woningen nader te onderzoeken. Een dergelijk onderzoek ontbreekt. Dit sluit aan bij de lijn in de jurisprudentie waarin wordt benadrukt dat een adequate beoordeling van de gevolgen voor omwonenden een deugdelijke feitelijke grondslag vergt en niet kan berusten op algemene aannames zonder verificatie van maatgevende situaties. Reeds daarom is het besluit genomen in strijd met artikel 3:2 Awb.

De gemeente heeft nooit aangetoond wat de gekozen gevelniveaus (85/95/105 dB(C)) betekenen voor de slechtst geïsoleerde woningen in met name oude binnenstedelijke gebieden. Het GeluidBuro erkent dat er geen akoestische of gezondheidskundige onderbouwing bestaat waarom zulke niveaus aanvaardbaar zouden zijn en noemt de gehanteerde waarden “het resultaat van politieke overwegingen”.

Met andere woorden: het rapport beschrijft de praktijk, maar bewijst niet dat die ook gezondheidskundig of juridisch verdedigbaar is. Dat maakt de akoestische onderbouwing tekortschietend en strijdig met art. 3:2 en 3:46 Awb. Dit betekent dat de zwakste woningen structureel boven de NSG binnen-norm uitkomen, bij de feitelijk gehanteerde gevelwaarden. De huidige Amsterdamse normen zijn daarmee aan de bovengrens of er ruim overheen, zeker in oude wijken en rond parken met gemengde bebouwing.

67. Ing. C.A. Nierop, geluidsdeskundige en medebedenker en -auteur van de Handleiding Meten en Rekenen Industrielawaai (HMRI) en van de Handreiking Omgevingslawaai, schreef over het rapport van Het GeluidBuro 2017 een kritische reactie⁶. Hij zag dat Het GeluidBuro gemakshalve niet de gezondheidsgevolgen voor omwonenden en de schade aan het Milieu onderzocht. Hij concludeert bovendien dat de rekenmodellen onvoldoende zijn gevalideerd en “**een schijnnaauwkeurigheid**” vertonen.

Daarnaast ontbreekt een onderzoek naar de werkelijke binnenwaarden, zowel de 50-55 dB(A) als de onbekende, niet onderzochte waarden in dB(C), en de effecten op hinder of gezondheid. Zijn conclusie is dan ook dat daarmee de normen lijken te zijn afgeleid van wat organisatorisch wenselijk is, niet van wat gezondheidskundig aanvaardbaar is. Zo blijkt ook dat het gehanteerde “12-dagencriterium” (uit Industrielawaai) onjuist is toegepast op evenementen die veel hinderlijker zijn door hun karakter, frequentie en informatieve muziekgeluid.

Buitenniveaus boven 60–65 dB(A) leveren al risico op gezondheidsschade en muziekgeluid wordt hinderlijker ervaren dan verkeer of industrie. Bovendien: “**Alle afwegingen, correctiefactoren, weegfactoren en de rekenprocedures lijken te zijn gericht op het kunnen realiseren van bedoelde evenementen onder maximale benutting van de (te) hoge geluidsnormen op de woonomgeving**”.

68. De analyse van Nierop maakt zonder meer aannemelijk dat de normen van 85/95/105 dB(C) gezondheidskundig niet verantwoord zijn. Wil de gemeente deze normen toch handhaven, dan vergt dat nieuw, onafhankelijk akoestisch én gezondheidskundig onderzoek waaruit blijkt dat de gebruikte modellen uit 2016 nog representatief zijn, de feitelijke gevelisolatie inderdaad ca. 20 dB

⁶ Opmerkingen bij de rapportage van het GeluidBuro: <https://geenn1.nl/downloads/chris-nierop-geluidbeleid-evenementen.pdf>

bedraagt (en niet 15 dB zoals Nierop en de NSG aannemen) en de binnenwaarden geen ernstige/onduldbare hinder of gezondheidsschade veroorzaken.

Zolang die onderbouwing ontbreekt, kan de gemeente niet houdbaar stellen dat de huidige normering voldoet aan art. 3:2 en 3:46 Awb (zorgvuldige voorbereiding/motivering) en art. 1.3 en 2.1 Omgevingswet. Ook de nieuwe NSG-handreiking Evenementen met luide muziek ondersteunt de huidige normstelling niet, zodat de akoestische onderbouwing tekortschiet.

Daar komt bij dat het rapport van Het GeluidBuro dateert uit 2017 en daarmee is opgesteld:

- vóór inwerkingtreding van de Omgevingswet,
- vóór publicatie van de WHO-richtlijnen (2018),
- vóór de NSG-handreiking (2025), en
- vóór het evaluatierapport van CrisisLab (2019).

Bij de vaststelling van nieuw beleid in 2026 had het college moeten bezien of de akoestische uitgangspunten uit 2017 nog representatief zijn in het licht van deze ontwikkelingen. Een dergelijke actualisatietoets ontbreekt volledig. Door bij hernieuwde beleidsvaststelling te volstaan met verwijzing naar een verouderd fundament zonder actuele herijking of locatie-specifieke verificatie, heeft het college gehandeld in strijd met de onderzoeksplicht van art. 3:2 Awb en de motiveringsplicht van art. 3:46 Awb.

69. **Conclusie E**

Gelet op het voorgaande is de in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam neergelegde geluidsnormering ondeugdelijk gemotiveerd en onzorgvuldig voorbereid. De gehanteerde gevel- en FOH-normen van 85, 95 en 105 dB(C), alsmede de daarbij gekozen meetmethoden, zijn niet kenbaar gebaseerd op actuele en deugdelijke gezondheidskundige en akoestische inzichten, maar in overwegende mate op uitvoerbaarheids- en belevingsargumenten. Daarbij is onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen voor omwonenden, in het bijzonder voor slecht geïsoleerde woningen en kwetsbare locaties.

Het college heeft daarmee niet onderbouwd waarom wordt afgeweken van recente deskundige referentiekaders, waaronder de NSG-handreiking en WHO-richtlijnen, noch waarom de gekozen systematiek verenigbaar zou zijn met de doelstellingen van de Omgevingswet en de eisen van zorgvuldigheid, motivering en evenredigheid. Evenmin is kenbaar gemaakt waarom verouderde uitgangspunten uit 2017 nog representatief zouden zijn voor de situatie in 2026.

Onder deze omstandigheden kan deze normering niet zonder een actuele, objectieve en locatie-specifieke onderbouwing aan besluitvorming ten grondslag worden gelegd. De rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft op 6 februari 2026 (ECLI:NL:RBZWB:2026:688) geoordeeld dat beleidsmatig vastgestelde gevelnormen van 90 dB(C) niet zonder nader onderzoek naar de geluidbelasting binnen woningen en de geluidwering van gevels kunnen worden gehanteerd. Juist omdat onvoldoende kennis was vergaard en de belangen van omwonenden onvoldoende waren afgewogen, vernietigde de rechtbank de daarop gebaseerde vergunningen.

F. Planologische inbedding van de geluidsruijnte

70. **F1: Kern**

De in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam en de locatieprofielen 2027/2026 vastgelegde geluidsnormen (85, 95 en 105 dB(C)) bepalen in feite welke mate van geluidbelasting op specifieke locaties planologisch aanvaardbaar wordt geacht. Daarmee wordt niet alleen een technisch kader voor vergunningverlening gegeven, maar wordt feitelijk de gebruiksruijnte van de fysieke leefomgeving vastgesteld.

Het vaststellen van dergelijke normen heeft daarmee een planologische betekenis: zij bepalen welke belasting van het woon- en leefklimaat structureel wordt toegestaan en welke functies (zoals

grootschalige muziekevenementen) op bepaalde locaties mogelijk worden gemaakt.

71. **F2: Vereisten van de Omgevingswet**

Op grond van artikel 1.3 en 2.1 van de Omgevingswet dient bij het reguleren van activiteiten in de fysieke leefomgeving een evenwichtige toedeling van functies plaats te vinden, waarbij de bescherming van gezondheid en het woon- en leefklimaat een centrale en begrenzende rol speelt.

Dit betekent dat het toelaten van hogere geluidsniveaus niet los kan worden gezien van een integrale, locatiegebonden afweging waarin gezondheid, leefbaarheid, cumulatie van belasting en de specifieke kenmerken van de omgeving worden betrokken. Een dergelijke afweging verdraagt zich moeilijk met een systeem van generieke, vooraf vastgestelde normen die zonder nadere differentiatie op uiteenlopende locaties worden toegepast.

72. **F3: Planologische verruiming zonder integrale afweging**

De vaststelling van generieke gevelnormen van 85, 95 en 105 dB(C) leidt tot een structurele verruiming van de toegestane geluidsbelasting in de leefomgeving. Deze verruiming wordt niet gedragen door een integrale beoordeling van de gevolgen voor het woon- en leefklimaat per locatie, maar is vooraf beleidsmatig vastgelegd.

Daarmee wordt de afweging over de aanvaardbaarheid van geluidbelasting feitelijk naar voren gehaald en generiek ingevuld, zonder dat inzichtelijk is gemaakt hoe deze normen zich verhouden tot:

- de specifieke kenmerken van locaties,
- de aanwezigheid van kwetsbare functies,
- en de cumulatie van geluidsbelasting in tijd en ruimte.

73. **F4: Onjuiste prioritering van belangen**

Uit de systematiek van het beleid blijkt dat de normstelling in belangrijke mate is gebaseerd op het uitgangspunt van “muziekbeleving” en uitvoerbaarheid van evenementen. Daarmee wordt de volgorde die voortvloeit uit de Omgevingswet omgekeerd. Niet de bescherming van gezondheid en het woon- en leefklimaat vormt het uitgangspunt, maar de gewenste intensiteit van gebruik, waarna wordt bezien welke belasting nog kan worden toegestaan.

Begrippen als “leefbaarheid” en “levendigheid” worden daarbij tegenover elkaar geplaatst, terwijl de Omgevingswet juist uitgaat van bescherming van gezondheid, milieu, natuur en kwaliteit van de fysieke leefomgeving als wettelijk begrensde waarden. Het beleid reduceert de afweging daarmee feitelijk tot een afweging tussen rust en reuring, terwijl de wet verlangt dat gezondheid en woon- en leefklimaat vooraf begrenzend zijn voor de mate van belasting die kan worden toegestaan. De bestreden documenten stellen daarmee de uitvoerings- en belevingsbelangen van organisatoren onevenredig boven de belangen van bewoners.

74. **F5: Gevolgen voor rechtsbescherming en besluitvorming**

Doordat de normatieve keuzes over de aanvaardbare geluidsbelasting reeds op beleidsniveau worden vastgelegd, wordt de ruimte voor een daadwerkelijke, integrale afweging in individuele vergunningprocedures beperkt. Daarmee wordt de planologische afweging niet langer op het niveau gemaakt waar deze thuishoort, maar verschoven naar een generiek beleidskader dat onvoldoende is toegesneden op concrete situaties.

75. **Conclusie F**

De in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam en de locatieprofielen 2027/ 2026 vastgelegde geluidsnormen vormen een planologisch relevante verruiming van de toegestane belasting van de

fysieke leefomgeving. Deze verruiming is niet gebaseerd op een integrale en locatie-specifieke afweging zoals vereist door de artikelen 1.3 en 2.1 van de Omgevingswet.

Het beleid benadert de aanvaardbaarheid van geluidbelasting primair vanuit gebruiks- en belevingsbelangen van evenementen, terwijl de Omgevingswet juist verlangt dat gezondheid en woon- en leefklimaat vooraf begrenzend zijn voor de belasting die bewoners moeten dulden. Daarmee is onvoldoende sprake van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

Het beleid is daarom vastgesteld in strijd met de systematiek van de Omgevingswet en voldoet niet aan de eisen van zorgvuldige voorbereiding en deugdelijke motivering (artikelen 3:2 en 3:46 Awb). Het kan daarom niet zonder nadere locatie-specifieke onderbouwing aan besluitvorming ten grondslag worden gelegd.

G. Kwetsbare locaties en gezondheidsbescherming

76. **G1: Kern**

Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam houdt onvoldoende rekening met kwetsbare locaties en personen en voorziet niet in een toereikende borging van de gevolgen van de gekozen geluidsnormen. Waardoor juist de meest kwetsbare groepen, bewoners van slecht geïsoleerde woningen, bewoners van woonboten en woonwagens, alsmede bezoekers en werknemers, het risico lopen onevenredig zwaar te worden belast. Dit probleem manifesteert zich op drie samenhangende niveaus: (i) de bescherming van kwetsbare woningen en locaties, (ii) de bescherming van bezoekers en werknemers, en (iii) de borging, monitoring en handhaving van de gekozen geluidsruimte.

77. **G2: Zwakste schakel en kwetsbare locaties**

Zwak geïsoleerde woningen, woonboten en woonwagens worden in de huidige normering niet maatgevend genomen. Ondanks eerdere metingen die zeer hoge binnen-niveaus tonen, hanteert het beleid één generiek geluidsniveau, waardoor juist kwetsbare bewoners de zwaarste lasten dragen.

Waar sprake is van kwetsbare objecten (oude bouw, woonboten/woonwagens) en waar gemotiveerd is betwist dat de gevelwering adequaat is, moeten juist die maatgevende objecten bepalend zijn voor de toelaatbare gevelbelasting; een generiek niveau gebaseerd op gemiddelden is dan niet voldoende. Dat levert strijd met het evenredigheidsbeginsel van art. 3:4 Awb op.

In delen van Amsterdam, waaronder het Centrum en woningen rond parken zoals Westerpark, Oosterpark, Rembrandtpark en Tuinen van West, bestaat de woningvoorraad grotendeels uit oudere bebouwing met beperkte gevelisolatie. Voor dergelijke woningen zijn de in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam gehanteerde aannames over gevelwering (20–25 dB) onvoldoende representatief (zie ook **hoofdstuk E11**). Bij gevelniveaus van 95 tot 105 dB(C) kunnen daardoor geluidsniveaus binnenshuis ontstaan die volgens WHO- en NSG-inzichten als ernstig hinderlijk en schadelijk moeten worden beschouwd, in het bijzonder bij laagfrequent geluid waarvoor gevelisolatie aantoonbaar minder effectief is.

78. **G3: Gezondheidsrisico's voor bezoekers en werknemers**

Daarnaast geldt dat de gekozen FOH-normen van 100 dB(A)/115 dB(C) voor dance-evenementen en de nieuwe 95dB(A)/105 dB(C) voor straatfeesten betekenen dat bezoekers en werknemers langdurig worden blootgesteld aan zeer hoge geluidsniveaus, waarbij gehoorschade en gezondheidsschade (o.a. tinnitus, gehoorverlies) reëel risico zijn. Desondanks bevat het beleid geen kenbare integrale beoordeling van de gezondheidsrisico's voor bezoekers en werknemers, noch een samenhangende visie op beperking van gehoorschade en langdurige blootstelling aan hoge geluidsniveaus.

79. **G4: Gebrek aan borging, monitoring en handhaving**

Uit het uitvoeringsprogramma blijkt dat essentiële onderdelen van monitoring, evaluatie en risicosturing nog grotendeels in ontwikkeling zijn. Zo wordt uitvoerig beschreven dat er nog geen “toekomstbestendig informatiefundament” bestaat voor evaluatie, dat een evenementendashboard nog moet worden ontwikkeld, databronnen nog moeten worden geïnventariseerd en pas bij de Voorjaarsnota 2026 middelen worden gevraagd om dit systeem op te bouwen. Ook de risico gestuurde werkwijze en risicoscan die de vergunningverlening moeten ondersteunen, moeten nog worden getest, aangepast en uitgewerkt. Eveneens moet nog worden onderzocht hoe beheer op “grote en complexe locaties met hoge geluidsbelasting” daadwerkelijk wordt geborgd.

Kort gezegd: hoge geluidsniveaus en intensieve inzet van locaties zijn reeds beleidsmatig vastgelegd, terwijl de instrumenten om geluid, klachten, gezondheid en natuur structureel te monitoren en bij te sturen nog niet operationeel zijn of zich nog in de ontwikkelfase bevinden.

80. Daartegenover is het deel “Stimulering & Ondersteuning sector” al opvallend concreet uitgewerkt: aanscherping en uitbreiding van het Evenementenfonds, een nieuw Stimuleringsfonds Evenementen, onderzoek naar aanpassing van financiële regelingen, beprijzing van de openbare ruimte met geoormerkte opbrengsten voor evenemententerreinen en kostenverlaging voor organisatoren, en zelfs het onderzoeken van parapluvergunningen om het organisatoren makkelijker te maken.

Het uitvoeringsprogramma onderstreept daarmee dat de bescherming van omwonenden tegen geluid vooral wordt doorgeschoven naar toekomstige evaluaties en “slimmere processen”, zonder dat dit nu al een harde voorwaarde is voor de vastgestelde geluidsruijme en terwijl de ondersteuning van organisatoren (subsidies, verlaging kosten, verduidelijking regels, betere toegang tot ruimte) wél duidelijk is uitgewerkt.

Dit bevestigt de kern van punt E en O: de gemeente heeft hoge geluidsnormen en intensieve inzet van locaties vastgelegd zonder eerst de noodzakelijke borging, monitoring en handhaving op orde te brengen en legt in de uitvoering duidelijk meer nadruk op ondersteuning van de evenementensector dan op voorafgaande bescherming van omwonenden. Dat is in strijd met de zorgvuldigheid en evenredigheid (art. 3:2 en 3:4 Awb) en met de verplichting uit de Omgevingswet om gezondheid en leefomgeving volwaardig mee te wegen in plaats van achteraf te repareren.

81. **Conclusie G**

Gelet op het voorgaande is het Geluidbeleid evenementen Amsterdam ook om die reden onzorgvuldig voorbereid en onevenredig. Het beleid houdt onvoldoende rekening met de zwakst beschermde en feitelijk zwaarst belaste woningen en locaties, terwijl juist daar de gevolgen van de gekozen normering het meest ingrijpend zijn. Daarnaast ontbreekt een kenbare en integrale afweging van gezondheidsrisico's voor bezoekers en werknemers.

Daar komt bij dat de gemeente de hoge geluidsruijme en intensieve inzet van locaties reeds heeft vastgelegd, terwijl de noodzakelijke borging, monitoring, risicosturing en handhaving nog niet operationeel zijn. Bescherming van omwonenden en leefomgeving is daarmee naar de uitvoeringsfase doorgeschoven, terwijl ondersteuning van de evenementensector reeds concreet is uitgewerkt.

Onder deze omstandigheden is het Geluidbeleid evenementen Amsterdam vastgesteld in strijd met de artikelen 3:2 en 3:4 Awb en met de uit de Omgevingswet voortvloeiende verplichting om gezondheid en leefomgeving voorafgaand en als begrenzend uitgangspunt bij de besluitvorming te betrekken.

H. Uitzonderingsregime "(hoog) maatschappelijk belang"

82. **H1: Normverhoging via het label "(hoog) maatschappelijk belang"**

De regeling Evenementenbeleid 2026 introduceert een uitzonderingsregime voor evenementen van "(hoog) maatschappelijk belang", waarbij de gevelnorm structureel kan worden verhoogd van 85 naar 95 of zelfs 105 dB(C). Daarbij is niet vastgelegd wanneer sprake is van "(hoog) maatschappelijk belang", welke locaties daarvoor in aanmerking komen, hoe vaak en hoe lang deze verhogingen mogen worden toegepast en welke gezondheidkundige grenzen daarbij gelden. Hierdoor fungeert het label in de praktijk als grondslag voor normverhoging zonder vooraf kenbare en objectief begrensde criteria. Voor omwonenden is daardoor onvoldoende voorzienbaar wanneer en onder welke voorwaarden van de basisnorm wordt afgeweken.

De uitwerking van dit uitzonderingsregime heeft pas na afloop van het participatie-traject plaatsgevonden zonder dat daarover is geparticipeerd. Wel is vastgelegd dat de burgemeester beslist wanneer en waar dit regime wordt toegepast, maar niet op basis van welke inhoudelijke afweging of randvoorwaarden.

De navolgende knelpunten zien op de wettelijke grondslag, de rechtszekerheid en voorzienbaarheid, alsmede de bestuurlijke inbedding en toepassing van het uitzonderingsregime:

- **Oneigenlijk gebruik van de APV-terminologie**

De gemeente lijkt de normverhoging mede te baseren op de APV-term "gebeurtenis van grote maatschappelijke betekenis" (art. 2.40 lid 5 sub b APV). Deze term heeft in de APV echter een procedurele functie: zij maakt het mogelijk om onvoorziene evenementen die niet tijdig op de evenementenkalender konden worden geplaatst alsnog in behandeling te nemen, bijvoorbeeld bij onverwachte sportieve prestaties of spontane huldigingen (zoals een kampioenschap van Ajax). De APV biedt daarmee geen zelfstandige grondslag voor structurele verruiming van geluidsnormen of voor het planologisch aanvaardbaar achten van hogere geluidsbelasting.

- **Gebrek aan rechtszekerheid en transparantie**

Het college stelt op basis van de gewijzigde APV (artikel 2.40a) de jaarlijkse evenementenkalender vast (Kalenderbevoegdheid). De burgemeester verleent de evenementenvergunning (artikel 2.44 APV). Hoewel de burgemeester een beperkt aantal evenementen (zoals Koningsdag) als zodanig aanmerkt, ontbreken in de beleidsstukken van 2026 vaak nog de limitatieve criteria. Hierdoor ontstaat onduidelijkheid over bevoegdheidsverdeling, besluitvorming en verantwoording. Voor omwonenden is vooraf niet voorzienbaar wanneer het label "hoog maatschappelijk belang" wordt toegekend en waarom bepaalde commerciële festivals extra geluidsruimte krijgen ten opzichte van buurtinitiatieven.

Het ontbreekt aan:

- Objectieve en limitatieve criteria (welke evenementen en locaties vallen hieronder?);
- Vooraf kenbare begrenzing in frequentie, duur en cumulatie;
- Een transparante motiveringsplicht.

Zonder deze inkadering krijgt de kwalificatie ontstaat het risico van willekeurige toepassing. Dit schuurt met het rechtszekerheidsbeginsel; een individuele toepassing van het label mag er niet toe leiden dat de bescherming van het woon- en leefklimaat feitelijk afhankelijk wordt van open bestuurlijke afwegingen zonder vooraf kenbare begrenzing.

Door het ontbreken van duidelijke en begrenzend criteria ontstaat bovendien het risico dat deze uitzonderingscategorie in de praktijk niet als uitzondering, maar als standaardregime voor grootschalige evenementen wordt toegepast. Daarmee verliest de uitzondering haar uitzonderlijk

karakter en wordt feitelijk een hogere norm genormaliseerd, zonder dat daarvoor een afzonderlijke en kenbare belangenafweging plaatsvindt.

- **Contrast met de APV-meldingsnorm**

Sinds 2025 geldt voor meldingsplichtige evenementen een APV-maximum gevelnorm van 75 dB(C) om binnenshuis verstaanbaarheid te waarborgen. Op grond van artikel 174 Gemeentewet en de APV kunnen geluidsvoorschriften worden gesteld ter bescherming van het woon- en leefklimaat. Tegen die achtergrond is onvoldoende gemotiveerd waarom evenementen met een “maatschappelijk label” een veel hogere geluidsbelasting (tot 105 dB(C)) rechtvaardigen, zeker bij zwak geïsoleerde woningen.

In materiële zin opent het uitzonderingsregime extra normruimte. De gevelwaarden van 95 en 105 dB(C) liggen – ook bij ruime aannames over gevel- en binnendemping – in een orde van grootte die volgens de hinderclassificaties van de NSG samenvalt met (zeer) ernstige tot ondukbare hinder. Juist omdat het basisniveau (85 dB(C)) in de beleidslogica wordt verbonden aan bescherming van binnenwaarden via aannames over gevelwering, vergt toepassing van de 95 en 105 dB(C)-uitzonderingen op de gevel per definitie een zwaardere motivering dan een “label”.

83. Tegen deze achtergrond had het op de weg van de gemeente gelegen om ten minste:
- te toetsen aan limitatieve en objectieve criteria voor “(hoog) maatschappelijk belang”,
 - vooraf gepubliceerde (lijst/categorieën) met maxima voor aantal/duur en cumulatieregels toe te passen,
 - expliciet te motiveren per toepassing waarom verhoging op die locatie noodzakelijk en aanvaardbaar is voor het woon- en leefklimaat (aldus een verzwaarde motiveringsplicht),
 - te eisen dat bij iedere toepassing van de 95/105 dB(C)-uitzondering op de gevels aantoonbaar wordt getoetst op maatgevende (zwakst geïsoleerde) woningen/gevels met een deugdelijk onderbouwde inschatting van binnenwaarden en hinderbeperkende voorschriften, en
 - een transparante governance bepaling te formuleren die aansluit op de APV-wijziging (kalender bij college; vergunning bij burgemeester), zodat mandaat en verantwoording toetsbaar zijn.
84. De Pride-jurisprudentie bevestigt hoogstens dat 95 dB(C) in een concreet vergunningsgeval mogelijk is, maar niet dat het structureel uitbreiden van de uitzonderingscategorie zonder begrenzing en actuele onderbouwing daarmee automatisch rechtmatig is. Voor de klacht dat de gemeente deze normering desondanks presenteert als “ongewijzigd geluidsbeleid” wordt verwezen naar hoofdstuk O.

Conclusie H

Gelet op het voorgaande kan het uitzonderingsregime voor “(hoog) maatschappelijk belang” niet worden aangemerkt als een voldoende begrepsd en toetsbaar kader voor normverhoging. De regeling bevat geen objectieve en limitatieve criteria, geen vooraf kenbare begrenzing in frequentie, duur en cumulatie en geen inzichtelijke motiveringsvereisten per toepassing.

Daardoor ontstaat ruimte om structureel hogere geluidsniveaus (tot 95 en 105 dB(C)) toe te staan op basis van een bestuurlijke kwalificatie zonder objectieve begrenzing, waardoor voor omwonenden onvoldoende voorzienbaar is wanneer en onder welke voorwaarden deze normen worden toegepast. Dit is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel (art. 3:46 Awb) en brengt een reëel risico op willekeur met zich.

Voorts ontbreekt een deugdelijke wettelijke grondslag voor het gebruik van deze kwalificatie als rechtvaardiging voor normverhoging, nu de relevante APV-bepalingen daarvoor geen zelfstandige basis bieden. Evenmin is kenbaar gemaakt waarom en onder welke voorwaarden deze uitzondering verenigbaar zou zijn met de doelstellingen van de Omgevingswet en de bescherming van het woon- en leefklimaat.

Dit klemmt temeer nu toepassing van dit regime kan leiden tot geluidsniveaus die, gelet op actuele deskundigenkaders zoals de NSG-handreiking, samenhangen met (zeer) ernstige tot onduidbare hinder, zonder dat vooraf is begrensd wanneer en onder welke voorwaarden dergelijke niveaus aanvaardbaar worden geacht.

I. Onderbouwing van de normstelling

Dit hoofdstuk ziet op het ontbreken van een kenbare, objectieve en juridisch houdbare onderbouwing van de gehanteerde geluidsnormen, mede in het licht van recente jurisprudentie en de wijze waarop de normstelling is gebaseerd op adviezen van de Expertgroep Geluid. Daarbij staat centraal of het beleid voldoet aan de eisen van artikelen 3:2 en 3:46 Awb.

85. **I1: Ondeugdelijke onderbouwing basisniveau**

Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026 ontbeert een deugdelijke, kenbare en actuele onderbouwing van de gehanteerde geluidsnormen. Dit geldt zowel voor het gekozen basisniveau als voor de daarop gebaseerde uitzonderingen tot 95 en 105 dB(C).

In het beleid wordt uitgegaan van een basisniveau van 85 dB(C) als aanvaardbare geluidsbelasting voor de bescherming van het woon- en leefklimaat. Deze norm wordt gepresenteerd als uitgangspunt, maar blijkt bij nadere beschouwing het resultaat te zijn van een beleidsmatige keuze, zonder dat deze wordt gedragen door eenduidig en actueel gezondheidskundig of akoestisch beoordelingskader. Uit eerdere beleidsfasen blijkt bovendien dat lagere niveaus zijn gehanteerd, waaronder circa 80 dB(C), hetgeen onderstreept dat het huidige basisniveau geen objectief gegeven grens vormt, maar een bestuurlijke afweging.

Niet inzichtelijk is gemaakt op basis van welke actuele inzichten of onderzoeken deze verhoging naar 85 dB(C) gerechtvaardigd is, noch hoe deze zich verhoudt tot de bescherming van binnenwaarden en de effecten van lage frequenties. Voor zover het beleid hierbij impliciet voortbouwt op eerdere aannames over gevelisolatie en binnenwaarden, wordt verwezen naar hetgeen daarover is aangevoerd in **hoofdstuk E (met name E5 en E11)**.

86. **I2: Uitzonderingen en toetsing in het licht van de rechtspraak**

Tegen deze achtergrond is van belang dat het Geluidbeleid evenementen Amsterdam vervolgens hogere geluidsniveaus toestaat tot 95 en zelfs 105 dB(C), waarmee aanzienlijk wordt afgeweken van het gehanteerde basisniveau. Deze hogere normen hebben, mede gelet op de beperkte demping van lage frequenties, directe gevolgen voor de geluidbelasting binnen woningen.

Indien het basisniveau reeds onvoldoende is onderbouwd, kan een verdere verhoging daarvan slechts worden aanvaard indien daarvoor een verzwaarde en specifiek op de situatie toegesneden motivering wordt gegeven. Een dergelijke motivering ontbreekt. Niet inzichtelijk is gemaakt wat de gevolgen van deze normen zijn voor de feitelijke geluidbelasting in woningen, noch op basis van welke onderzoeken is vastgesteld dat geen sprake is van onevenredige hinder of slaapverstoring.

87. De gebreken in de onderbouwing van deze normstelling vinden bevestiging in de uitspraak van de rechtbank Zeeland-West-Brabant van 6 februari 2026 ([ECLI:NL:RBZWB:2026:688](#)). In die uitspraak heeft de rechtbank na exceptieve toetsing geoordeeld dat de in het evenementenbeleid en het locatieprofiel gehanteerde geluidsnormen onvoldoende zorgvuldig waren vastgesteld. De rechtbank oordeelde dat evenementenvergunningen en toestemmingen voor verruimde geluidsuitstoot niet in stand konden blijven, omdat onvoldoende onderzoek was verricht naar de feitelijke geluidbelasting binnen woningen en de daaruit voortvloeiende hinder voor omwonenden.

88. De rechtbank overweegt dat bij hoge geluidsniveaus, in het bijzonder bij lage frequenties (dB(C)), niet zonder nader onderzoek kan worden uitgegaan van standaardaannames over gevelwering en dat zonder inzicht in de geluidbelasting binnen woningen niet kan worden vastgesteld dat geen

sprake is van onevenredige hinder. Daarnaast oordeelt de rechtbank dat bij de vaststelling van de geluidsnormen onvoldoende kennis is vergaard en de belangen van omwonenden onvoldoende zijn afgewogen.

89. Deze overwegingen zijn rechtstreeks van toepassing op het het Geluidbeleid evenementen Amsterdam. Ook daarin worden geluidsnormen gehanteerd die aanzienlijke gevolgen kunnen hebben voor de geluidbelasting binnen woningen, zonder dat inzichtelijk is gemaakt hoe deze effecten zijn beoordeeld. Daarbij komt dat het onderhavige beleid, anders dan de in voornoemde uitspraak beoordeelde vergunningen, geen betrekking heeft op één concrete situatie, maar een generiek normatief kader vormt dat op meerdere locaties en evenementen zal worden toegepast. Dit stelt juist hogere eisen aan de zorgvuldigheid en motivering van de normstelling, omdat het beleid generiek en herhaaldelijk wordt toegepast.

Tegen deze achtergrond kan niet worden volgehouden dat sprake is van een ongewijzigde voortzetting van bestaand beleid. Voor zover het beleid als nieuw moet worden aangemerkt, ontbreekt een deugdelijke en actuele onderbouwing. Voor zover het beleid als ongewijzigd wordt gepresenteerd, geldt dat de daarin opgenomen normen reeds in vergelijkbare context door de rechter als onvoldoende onderbouwd zijn aangemerkt (vgl. ook **hoofdstuk O**).

Voor zover deze uitzonderingen tevens afhankelijk worden gesteld van kwalificaties zoals “(hoog) maatschappelijk belang”, wordt aanvullend verwezen naar **hoofdstuk H**, waarin het ontbreken van objectieve begrenzing en criteria wordt uitgewerkt.

90. **I3: Expertgroep en gebrek aan objectieve grondslag**

Een belangrijk onderdeel van de onderbouwing van de in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam gehanteerde normen wordt gevormd door adviezen van de Expertgroep Geluid. Bezwaarmakers hebben reeds in onder meer **paragraaf E10** is uiteengezet dat deze expertgroep geen onafhankelijk adviesorgaan is als bedoeld in artikel 3:5 Awb, zodat het college gehouden is de inhoud van deze adviezen zelfstandig en kritisch te toetsen alvorens deze als grondslag voor normstelling te gebruiken. Bovendien blijft het college volledig verantwoordelijk voor de inhoud en kan zich niet verschuilen achter deze adviezen van een feitelijke “klankbordgroep”.

Daarbij komt dat de Expertgroep Geluid oorspronkelijk juist was bedoeld om via BBT-maatregelen de geluidbelasting voor omwonenden zoveel mogelijk te beperken. In de recente adviezen richting het Geluidbeleid evenementen Amsterdam verschuift het uitgangspunt echter zichtbaar richting “muziekbeleving” en uitvoerbaarheid van evenementen. Uit die adviezen blijkt dat geluidsniveaus van 95 dB(A) en 105 dB(C) worden beschouwd als ondergrens voor een goed functionerend muziek-evenement en dat lagere niveaus als onwenselijk worden gezien vanuit het perspectief van de beleving van het publiek. Daarmee verschuift de focus van beperking van hinder naar het faciliteren van een gewenste muziekbeleving, zonder dat inzichtelijk is gemaakt waarom deze niveaus vanuit gezondheid en woon- en leefklimaat aanvaardbaar zijn.

Dit uitgangspunt is echter niet zonder meer geschikt als grondslag voor normstelling die ingrijpt in de fysieke leefomgeving. De vraag welke geluidsbelasting aanvaardbaar is voor omwonenden, mede gelet op gezondheid, woon- en leefklimaat, vereist een zelfstandige en kenbare belangenafweging. Een benadering die primair uitgaat van de uitvoerbaarheids- en belevingsvereisten van evenementen, zonder expliciete weging van de gevolgen voor omwonenden, voldoet niet aan de eisen van zorgvuldige voorbereiding en deugdelijke motivering als bedoeld in de artikelen 3:2 en 3:46 Awb.

Hiermee wordt de volgorde van belangen omgekeerd: niet de vraag welke geluidsbelasting aanvaardbaar is voor de leefomgeving is leidend, maar welke geluidsniveaus noodzakelijk worden

geacht voor het functioneren van evenementen (vgl. ook **hoofdstuk F**).

91. Deze benadering staat op gespannen voet met het beschermingsdoel van het omgevingsrecht en met de NSG-handreiking, waarin bescherming van gezondheid en een aanvaardbaar woon- en leefklimaat centraal staan. Door “muziekbeleving” als uitgangspunt voor normstelling te hanteren, verschuift de focus van bescherming van de leefomgeving naar het faciliteren van gebruiksbelangen.

Dit wordt versterkt door de gekozen meetmethodiek, waarbij een voortschrijdend gemiddelde over 5 minuten wordt gehanteerd, hetgeen, zoals door de expertgroep zelf erkend, leidt tot structureel hogere gemeten geluidsniveaus zonder dat is gemotiveerd waarom deze systematiek verenigbaar is met de bescherming van omwonenden of met de bepaling van aanvaardbare geluidsniveaus binnenshuis.

Gelet op het voorgaande kan het advies van de Expertgroep Geluid niet worden aangemerkt als een toereikende objectieve onderbouwing van de gehanteerde normen. Dat het college deze adviezen zonder een kenbare, zelfstandige toetsing en zonder aanvullende objectieve onderbouwing heeft overgenomen, onderstreept dat de normstelling niet berust op een eigen, draagkrachtige beoordeling van de aanvaardbaarheid van de gekozen geluidsniveaus.

Conclusie I

Gelet op het voorgaande ontbreekt een deugdelijke, actuele en objectief verifieerbare onderbouwing voor zowel het gehanteerde basisniveau van 85 dB(C) als de daarop gebaseerde uitzonderingen tot 95 en 105 dB(C). Het college heeft nagelaten inzichtelijk te maken welke gevolgen deze normen hebben voor de feitelijke geluidbelasting binnen woningen en op basis van welke actuele inzichten deze als aanvaardbaar kunnen worden beschouwd.

Daarbij is het beleid in belangrijke mate gebaseerd op niet-onafhankelijke adviezen waarin “muziekbeleving” als uitgangspunt wordt gehanteerd, zonder dat deze benadering wordt getoetst aan het beschermingsniveau dat de Omgevingswet verlangt.

Onder deze omstandigheden kan het Geluidbeleid evenementen Amsterdam niet zonder meer dienen als dragend beoordelingskader voor de vergunningverlening, nu de gehanteerde normstelling niet berust op een kenbare en objectief verifieerbare beoordeling van de aanvaardbare belasting van de leefomgeving.

J. BBT-verplichtingen en toetsingskader

92. Dit hoofdstuk heeft betrekking op de wijze waarop de normstelling in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam is vormgegeven. Anders dan in **hoofdstuk I**, waarin de inhoudelijke onderbouwing van de geluidsnormen centraal staat, en **hoofdstuk K**, waarin de toepassing daarvan in concrete gevallen aan de orde komt, ziet dit hoofdstuk op het ontbreken van een kenbaar en begrensd normatief kader.

Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam positioneert het gebruik van Best Beschikbare Technieken (BBT) als centraal beoordelingskader bij de beoordeling van geluidhinder. De BBT-verplichting wordt daarbij als normatief kader gepresenteerd, terwijl de concrete invulling daarvan niet in het beleid zelf is vastgelegd, maar in de tijd kan wijzigen via adviezen, technische ontwikkelingen en aangepaste BBT-lijsten, die mede worden beïnvloed door de hiervoor genoemde expertgroep.

Hierdoor ontstaat een norm die niet vaststaat, maar in de tijd kan wijzigen zonder dat deze wijzigingen vooraf kenbaar of formeel vastgesteld zijn. Voor betrokkenen is daarmee niet inzichtelijk welke concrete eisen gelden op het moment van vergunningverlening, noch welke verplichtingen in de toekomst kunnen ontstaan.

93. Deze systematiek leidt ertoe dat de inhoud niet door het besluit zelf wordt bepaald, maar door een externe en veranderlijke invulling. Daarmee ontbreekt een duidelijke begrenzing en ontstaat feitelijk een open en dynamisch normatief kader.

Het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat voor betrokkenen voldoende kenbaar en voorzienbaar is welke eisen gelden en op welke wijze deze kunnen wijzigen. Het het Geluidbeleid evenementen Amsterdam biedt die duidelijkheid onvoldoende, nu de inhoud van de BBT-verplichting in belangrijke mate afhankelijk wordt gemaakt van toekomstige en externe invulling.

94. Daar komt bij dat de rol van de expertgroep, zoals reeds uitvoerig uiteengezet in de eerdere hoofdstukken (o.a. **paragraaf E2, E10**), geen formele wettelijke status heeft en geen democratische legitimatie kent. Door de invulling van de norm in belangrijke mate afhankelijk te maken van deze groep, wordt de inhoud van de normstelling in belangrijke mate beïnvloed door een groep zonder formele wettelijke status of democratische verankering.

Onder deze omstandigheden ontbreekt een voldoende kenbare en begrensde invulling van de BBT-verplichting. Daarmee voldoet het Geluidbeleid evenementen Amsterdam in zoverre niet aan de eisen van rechtszekerheid en motivering.

Conclusie J

Gelet op het voorgaande is de in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam opgenomen BBT-verplichting onvoldoende bepaalbaar en kenbaar, nu de inhoud daarvan afhankelijk wordt gesteld van een dynamische en niet-genormeerde invulling buiten het besluit zelf. Hierdoor ontbreekt een duidelijke en voorzienbare begrenzing van de norm.

Tevens wordt de normstelling feitelijk afhankelijk gemaakt van een expertgroep zonder formele wettelijke status of kenbare normatieve afbakening.

Onder deze omstandigheden is het Geluidbeleid evenementen Amsterdam in zoverre vastgesteld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 3:2 en 3:46 Awb, en kan het niet dienen als dragend toetsingskader bij vergunningverlening.

K. Onderzoek en geluidplannen

95. Dit hoofdstuk ziet niet op de inhoudelijke onderbouwing van de geluidsnormen (vgl. **hoofdstuk I**) of de wijze waarop de norm als zodanig is vormgegeven (vgl. **hoofdstuk J**), maar op de besluitvormingssystematiek van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam. Centraal staat dat de beoordeling van de aanvaardbaarheid van de gehanteerde geluidsnormen niet voorafgaand door het bestuursorgaan zelf plaatsvindt, maar feitelijk wordt verschoven naar de uitvoeringsfase via akoestisch onderzoek en geluidplannen van organisatoren.

Dit structurele gebrek komt ook tot uitdrukking in het hiernavolgende, die zien op de systematiek van het beleid en de wijze waarop de beoordeling van de aanvaardbaarheid van geluidsbelasting feitelijk wordt vormgegeven.

De systematiek van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam maakt onvoldoende duidelijk op welk niveau en door wie de aanvaardbaarheid van de toegestane geluidsniveaus daadwerkelijk wordt beoordeeld.

96. Hoewel van organisatoren wordt verlangd dat zij akoestisch onderzoek verrichten en geluidplannen opstellen, kan deze verplichting niet in de plaats treden van de verantwoordelijkheid van het bestuursorgaan om zelf vast te stellen dat de gehanteerde normen aanvaardbaar zijn. Op grond van de artikelen 3:2 en 3:4 Awb rust deze verantwoordelijkheid bij het bestuursorgaan zelf.

De huidige systematiek keert deze volgorde feitelijk om. De geluidsnormen tot 95 en 105 dB(C) worden als vaststaand uitgangspunt gehanteerd, waarna van organisatoren wordt verlangd dat zij aantonen hoe deze normen kunnen worden toegepast. Daarmee wordt het onderzoek niet ingezet om de aanvaardbaarheid van de norm te beoordelen, maar om de uitvoerbaarheid ervan te onderbouwen.

Dit leidt tot een situatie waarin, zelfs indien uit onderzoek blijkt dat de geluidbelasting binnen woningen leidt tot aanzienlijke hinder, de norm als uitgangspunt blijft gelden. Daarmee functioneert de norm niet als bovengrens die wordt getoetst aan de leefomgeving, maar als sturend kader waarbinnen de leefomgeving moet worden ingepast zoals ook uit eerdere hoofdstukken volgt.

97. Dit is in strijd met de systematiek van het omgevingsrecht en de eisen van zorgvuldige besluitvorming. Het bestuursorgaan kan zijn verantwoordelijkheid voor het vaststellen van aanvaardbare milieubelasting niet feitelijk verschuiven naar organisatoren of externe adviseurs.

Dit klemmt temeer nu uit deskundigenbronnen en jurisprudentie blijkt dat bij geluidsniveaus vanaf circa 80 dB(C) op de gevel reeds sprake kan zijn van aanzienlijke hinder binnen woningen. Tegen deze achtergrond is het des te noodzakelijker dat de aanvaardbaarheid van hogere normen expliciet en vooraf wordt onderbouwd, hetgeen in het Geluidbeleid evenementen Amsterdam ontbreekt.

Dit betekent dat de vergunningverlening niet kan fungeren als volwaardig toetsingsmoment, maar slechts als uitvoering van reeds vastgestelde kaders, zodat eventuele gebreken in de normstelling en systematiek niet in die fase kunnen worden hersteld.

Conclusie K

Gelet op het voorgaande berust het Geluidbeleid evenementen Amsterdam op een onjuiste systematiek, waarbij de beoordeling van de aanvaardbaarheid van geluidsnormen in belangrijke mate wordt doorgeschoven naar organisatoren en hun adviseurs in de uitvoeringsfase.

Het college heeft nagelaten om zelf, voorafgaand aan de vaststelling van het beleid, inzichtelijk te maken dat de gehanteerde geluidsniveaus aanvaardbaar zijn in het licht van de bescherming van het woon- en leefklimaat.

L. Locatieprofielen en cumulatie

98. Dit hoofdstuk ziet niet op de hoogte of onderbouwing van afzonderlijke geluidsnormen (vgl. **hoofdstuk E en I**), maar op het ontbreken van een integrale beoordeling van de cumulatieve belasting op systeemniveau. Geluidsnormen, aantallen evenementen en locatiegebruik worden wel afzonderlijk gereguleerd, maar niet in onderlinge samenhang beoordeeld. Daardoor ontbreekt een integrale en toetsbare beoordeling van de feitelijke geluidsbelasting voor de leefomgeving.

In het Geluidbeleid evenementen Amsterdam worden geluidsnormen nadrukkelijk gekoppeld aan locatieprofielen en het aantal toegestane evenementen(dagen). Waar deze elementen in het evenementenbeleid van 2025 nog in samenhang en binnen één beleidskader werden gezien, worden zij thans gecombineerd toegepast zonder dat een integrale beoordeling van de totale belasting plaatsvindt.

Deze koppeling leidt er niet toe dat inzicht ontstaat in de feitelijke cumulatieve belasting voor omwonenden. Integendeel, de normering blijft opgesplitst in afzonderlijke componenten, geluidsniveaus, aantallen dagen en locatiegebruik, zonder dat zichtbaar wordt gemaakt wat de gezamenlijke impact is op de leefomgeving, in het bijzonder voor kwetsbare locaties en slecht geïsoleerde woningen.

99. Dit klemte temeer nu uit recente jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak ECLI:NL:RVS:2026:361⁷ volgt dat de beoordeling van cumulatieve effecten en planologische aanvaardbaarheid niet zonder meer kan worden doorgeschoven naar individuele vergunningprocedures. Hoewel de Afdeling in de uitspraak van 21 januari 2026 (Awakenings) het concrete vergunningbesluit in stand liet, bevestigde zij tegelijkertijd dat beleidsmatige keuzes over geluid exceptief toetsbaar zijn en dat de beoordeling van locatiekeuzes, normstelling en cumulatieve belasting in belangrijke mate op beleids- en planologisch niveau thuishoort.

De uitspraak van de Afdeling van 21 januari 2026 (Awakenings) kan het bestreden beleid niet zonder meer dragen. In die zaak ging het om een concrete vergunning met een gevelnorm in dB(A), terwijl het Geluidbeleid evenementen Amsterdam structureel verhoogde dB(C)-normen tot 95 en 105 dB(C) vastlegt.

De Afdeling heeft de NSG-handreiking daarbij niet buiten beschouwing gelaten, maar overwogen dat deze zich nog ontwikkelt. Juist daarom rust bij de vaststelling van meerjarig en generiek beleid een zwaardere verantwoordelijkheid op het college om actuele inzichten over laagfrequente hinder, geluidsniveaus binnenshuis en gezondheid expliciet te betrekken en gemotiveerd te wegen.

100. Eerder is aangevoerd dat een dergelijke integrale beoordeling ontbreekt. Er is geen kenbare analyse van de cumulatie van meerdere evenementen binnen één seizoen, noch van de stapeling van verschillende geluidsbronnen, noch van de gevolgen voor gezondheid en slaap. Evenmin is inzichtelijk gemaakt hoe rekening is gehouden met de positie van kwetsbare locaties en de slechtst geïsoleerde woningen.

Daarmee ontstaat een situatie waarin de totale geluidsbelasting feitelijk wordt bepaald door de optelsom van afzonderlijke normen voor geluid, aantallen evenementen en locatiegebruik, zonder dat wordt beoordeeld of deze gezamenlijke belasting voor omwonenden nog als geheel aanvaardbaar is.

101. Het beleid bevat bovendien geen systematiek of rekenmethodiek waarmee deze cumulatieve belasting over langere perioden, zoals een evenementenseizoen of kalenderjaar, inzichtelijk kan worden gemaakt of beoordeeld. Daardoor ontbreekt een toetsbaar kader om de totale belasting van de leefomgeving integraal te beoordelen. Een dergelijke beoordeling vindt evenmin plaats in de afzonderlijke vergunningprocedures, waarin telkens slechts het concrete evenement voorligt.

Nu de cumulatieve beoordeling niet in de vergunningfase plaatsvindt en evenmin op beleidsniveau inzichtelijk is gemaakt, ontbreekt een integrale beoordeling van de belasting van de fysieke leefomgeving. Daarmee is niet inzichtelijk gemaakt dat de gevolgen voor gezondheid, woon- en leefklimaat en de cumulatie van geluid vooraf zijn beoordeeld, terwijl juist een dergelijke integrale afweging centraal staat in de systematiek van de Omgevingswet.

Conclusie L

Gelet op het voorgaande heeft het college bij de vaststelling van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam en de daaraan gekoppelde locatieprofielen nagelaten om een systematiek vast te stellen waarmee de cumulatieve geluidsbelasting voor omwonenden kan worden beoordeeld. Daarmee is niet alleen de beoordeling achterwege gebleven, maar ontbreekt tevens een kenbaar en toetsbaar kader waarbinnen deze beoordeling kan plaatsvinden.

Door geluidsnormen, aantallen evenementen en locatiegebruik afzonderlijk te normeren zonder een integrale beoordeling van de gezamenlijke effecten, ontbreekt een toetsbaar en

⁷ ECLI:NL:RVS:2026:361: <https://www.raadvanstate.nl/uitspraken/@156015/202403110-1-a2>

samenhangend kader voor de fysieke leefomgeving volgens de systematiek van de Omgevingswet, waarin een integrale beoordeling van de leefomgeving centraal staat.

M. Introductie nieuwe beleidsinstrumenten

102. Dit hoofdstuk ziet niet op de inhoud of onderbouwing van de geluidsnormen (vgl. **hoofdstuk E en I**), noch op de wijze waarop deze in de besluitvorming worden toegepast (vgl. **hoofdstuk K**, maar op de inzet van aanvullende instrumenten ter compensatie van ontbrekende voorafgaande normstelling en beoordeling van de aanvaardbaarheid van geluidsbelasting.

Hoewel instrumenten zoals continue monitoring en compensatie voor omwonenden op zichzelf kunnen bijdragen aan het beheersen van geluidhinder, kunnen deze niet in de plaats treden van een deugdelijke normstelling en voorafgaande beoordeling van de aanvaardbaarheid van geluidsbelasting.

De mogelijkheid om normoverschrijdingen toe te staan op basis van overeenkomsten met individuele bewoners impliceert dat ook bij geluidsbelasting die tot aanzienlijke hinder voor omwonenden kan leiden, toestemming mogelijk blijft mits daarvoor compensatie wordt geboden. Daarmee verschuift de focus van bescherming van het woon- en leefklimaat naar het faciliteren van evenementen, waarbij overlast onder omstandigheden wordt geaccepteerd.

103. Een dergelijke systematiek is moeilijk te verenigen met het uitgangspunt dat het bestuursorgaan verantwoordelijk is voor het waarborgen van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. De bescherming van omwonenden kan niet afhankelijk worden gemaakt van individuele overeenkomsten of financiële compensatie.

Hetzelfde geldt voor de inzet van monitoring. Monitoring kan van belang zijn voor toezicht en handhaving, maar ziet uitsluitend op het vaststellen van feitelijke geluidsniveaus tijdens of na een evenement. Daarmee kan monitoring niet dienen als vervanging voor een voorafgaande beoordeling van de aanvaardbaarheid van die niveaus. Monitoring constateert achteraf, maar biedt geen voorafgaande begrenzing of legitimatie van geluidsbelasting. Daarmee kan monitoring niet dienen als vervanging voor normstelling die juist strekt tot preventieve bescherming van het woon- en leefklimaat.

104. Daarmee ontstaat een systeem waarin enerzijds hoge geluidsniveaus worden toegestaan en anderzijds instrumenten worden ingezet om de gevolgen daarvan te beheersen, zonder dat vooraf is vastgesteld dat deze belasting aanvaardbaar is. Daarmee probeert de gemeente de gevolgen te managen van een norm die niet goed is onderbouwd. Dit onderstreept dat het Geluidbeleid evenementen Amsterdam geen zelfstandig dragend beoordelingskader bevat voor de vraag welke geluidsbelasting nog aanvaardbaar is voor de leefomgeving.

Conclusie M

Gelet op het voorgaande kunnen instrumenten zoals monitoring en compensatie voor omwonenden niet dienen als vervanging voor een voorafgaande, deugdelijke normstelling en beoordeling van de aanvaardbaarheid van geluidsbelasting.

Door hoge geluidsniveaus toe te staan en de gevolgen daarvan vervolgens via aanvullende instrumenten te trachten te beheersen, heeft het college niet eerst vastgesteld welke geluidsbelasting nog aanvaardbaar is voor het woon- en leefklimaat, maar geprobeerd de gevolgen van reeds toegestane geluidsruiimte achteraf te beheersen.

N. Systeemwijziging

105. Dit hoofdstuk ziet niet op een afzonderlijk inhoudelijk gebrek, maar op de wijze waarop het Geluidbeleid evenementen Amsterdam door het college wordt gepresenteerd. Volgens het college is sprake van voortzetting van bestaand beleid, terwijl uit de voorgaande hoofdstukken (met name

J, K en M) blijkt dat de systematiek en juridische werking van het beleid wezenlijk zijn gewijzigd. Dat geldt los van de vraag of tevens sprake is van een feitelijke verruiming van de geluidsruijnte (vgl. **hoofdstuk O**). Het college heeft het beleid zelf gepubliceerd als "**Nieuw Geluidbeleid evenementen Amsterdam**". Dat onderstreept dat sprake is van een inhoudelijk herzien beleidskader en niet slechts van een redactionele voortzetting van bestaand beleid.

Het NIEUWE Geluidbeleid evenementen Amsterdam wordt door de gemeente gepresenteerd als een voortzetting van bestaand beleid. Deze kwalificatie is juridisch niet houdbaar. Hoewel afzonderlijke elementen, zoals specifieke geluidsnormen, op onderdelen overeenkomen met eerdere beleidsstukken, is sprake van een wezenlijke wijziging in de wijze waarop het beleid functioneert en wordt toegepast.

In het bijzonder is het Geluidbeleid evenementen Amsterdam losgekoppeld van het integrale evenementenbeleid en ondergebracht in een zelfstandige beleidsregel van het college, waardoor de geluidsnormering niet langer uitsluitend onderdeel vormt van een integrale beleidsafweging, maar als zelfstandig toetsingskader bij vergunningverlening functioneert. Tegelijkertijd wordt de toepassing van deze normen ondersteund door instrumenten zoals onderzoeksplichten, monitoring en BBT-maatregelen.

106. Deze instrumenten zijn op zichzelf niet nieuw en kunnen bijdragen aan het beheersen van geluidhinder, maar functioneren binnen het nieuwe beleid niet langer als aanvullende waarborgen binnen een integrale afweging. In plaats daarvan maken zij onderdeel uit van een systeem waarin de geluidsnormen als uitgangspunt zijn gegeven en waarin de nadruk ligt op de uitvoerbaarheid van deze normen, in plaats van op de voorafgaande beoordeling van hun aanvaardbaarheid.

Dit klemt temeer nu het beleid naar buiten toe mede is gepresenteerd als gericht op verbetering van de balans tussen levendigheid en leefbaarheid en op betere bescherming van omwonenden tegen overlast. Uit de feitelijke werking van het nieuwe systeem volgt echter dat op meerdere onderdelen juist meer structurele geluidsruijnte wordt gecreëerd, onder meer via verruiming van uitzonderingscategorieën, uitbreiding van 85 dB(C)-dagen en de introductie van de FOH=gevel-systematiek bij straatfeesten. Daarmee ontstaat spanning tussen het gepresenteerde beschermingsdoel van het beleid en de feitelijke uitwerking daarvan.

107. Daarmee is geen sprake van een loutere voortzetting van bestaand beleid, maar van een wijziging in de systematiek: van een integraal afwegingskader naar een meer genormeerd en uitvoeringsgericht systeem, waarin de ruimte voor een zelfstandige belangenafweging wordt ingeperkt en de verantwoordelijkheid voor de feitelijke invulling deels wordt verschoven naar organisatoren en uitvoeringspraktijk. Zo raakt de vraag welke geluidsbelasting aanvaardbaar is voor bewoners steeds meer ondergeschikt aan de vraag welk geluidsniveau noodzakelijk wordt geacht voor een gewenste "muziekbeleving".

Deze wijziging is niet expliciet als zodanig onderkend of gemotiveerd. Het beleid wordt gepresenteerd als continuïteit, terwijl de juridische werking en praktische gevolgen wezenlijk zijn veranderd. Daarmee ontbreekt een kenbare en integrale motivering van deze systeemwijziging. Dit klemt temeer nu het college het beleid presenteert als een voortzetting van bestaand beleid, terwijl juist de systematiek en juridische werking wezenlijk zijn gewijzigd.

Conclusie N

Gelet op het voorgaande is geen sprake van een loutere voortzetting van bestaand beleid, maar van een wezenlijke wijziging in de systematiek en juridische werking van de geluidsnormering.

Door deze wijziging niet als zodanig te onderkennen en niet kenbaar en integraal te motiveren, heeft het college onvoldoende inzichtelijk gemaakt welke gevolgen deze systeemwijziging heeft voor de bescherming van het woon- en leefklimaat en de wijze van besluitvorming.

O. Verruiming van de geluidsruijnte

Dit hoofdstuk ziet op de feitelijke verruiming van de geluidsruijnte en de wijze waarop deze door het college is gepresenteerd als een voortzetting van ongewijzigd beleid. Indien materieel sprake is van een verruiming van de geluidsruijnte, had een expliciete en kenbare heroverweging moeten plaatsvinden van de gevolgen voor gezondheid, woon- en leefklimaat en de cumulatieve belasting van de fysieke leefomgeving. De onderliggende systeemwijziging komt afzonderlijk aan de orde in hoofdstuk N.

108. O1 Verruiming

De verruiming blijkt concreet uit meerdere onderdelen van het nieuwe beleid. Hoewel het college stelt dat de geluidsnormen inhoudelijk niet wijzigen, verankert het nieuwe beleid een FOH-norm van 95 dB(A)/105 dB(C) breder dan de eerdergenoemde uitzonderingssituatie in Weesp. In het addendum “Straatfeesten met muziek” wordt de beschermende gevelnorm feitelijk losgelaten en vervangen door een FOH-norm van 105 dB(C) op slechts 15 meter afstand. In compacte binnenstedelijke situaties betekent dit dat dit extreme geluidsniveau feitelijk direct op gevels van woningen kan optreden, met zeer ernstige hinder binnenshuis als gevolg (vgl. **hoofdstuk E**)

109. Daarnaast wordt op diverse locaties het aantal dagen in de hoogste geluidscategorieën 75 - 85 dB(C) fors uitgebreid (van 157 naar 207, zie bijlage 1) en worden parken expliciet geprofileerd als grootschalige festivallocaties. Voor omwonenden betekent dit een aanzienlijke verslechtering: ook waar de gevelnorm formeel 85 dB(C) blijft, leidt de uitbreiding van het aantal dagen met 85 dB(C) tot een grotere cumulatieve geluidsbelasting en minder rustperiodes dan in de oude situatie.

110. Ook wordt binnen de nieuwe FOH=gevel-systematiek de meettijd verschoven van 3 naar 5 minuten. De expertgroep erkent dat dit leidt tot circa 1–1,5 dB hogere gemeten niveaus. Op zichzelf lijkt dit verschil beperkt, maar in samenhang met hogere FOH-niveaus, meer 85 dB(C)-dagen en de intensievere inzet van locaties ontstaat voor omwonenden een duidelijke stapeling van geluidsruijnte die niet als ‘ongewijzigd beleid’ kan worden gepresenteerd. Juist deze cumulatieve verruiming had expliciet en kenbaar moeten worden gemotiveerd en betrokken in de belangenafweging, hetgeen ontbreekt. **Zie Bijlage 1: Locatieprofielen vergelijking evenementenbeleid Amsterdam 2021–2027.**

111. O2: Ten onrechte gepresenteerd als ongewijzigd beleid

Deze feitelijke verruiming wordt in de besluitvorming echter gepresenteerd als ongewijzigd beleid. In de Nota van Beantwoording staat dat op geluid “*geen wijziging*” voorlag en dat het (integrale) geluidbeleid alleen is “*aangevuld*”. Op basis daarvan zijn zienswijzen van bewoners over te hoge normen buiten inhoudelijke bespreking gehouden. Daarmee wordt verhuld dat er materiële wijzigingen zijn (meer dagen met 85 dB(C) op de gevel, voortzetting van de 95 dB(C) op de gevel en de nieuwe straatfeesten met 105 dB(C) op de gevel), waarmee voorkomen is dat de gemeenteraad en bewoners een herkenbare belangenafweging op dit punt kunnen controleren en ten onrechte de indruk gewekt is dat de positie van omwonenden op zijn minst gelijk blijft, terwijl de geluidsdruk toeneemt. Daarmee is voor gemeenteraad en bewoners onvoldoende herkenbaar gemaakt dat sprake was van een materiële beleidswijziging

112. De Afdeling bestuursrechtspraak heeft eerder geoordeeld dat wanneer een gemeente een instrument presenteert als “*voornemen*” of “*beleid*”, maar het in feite een bindend kader vormt dat de positie van omwonenden beïnvloedt (zoals bij een evenementenkalender), dit een appellabel besluit is en een volledige motivering vereist.

113. Voor zover het college zich beroept op de “*Pride-jurisprudentie*” (o.a. [ECLI:NL:RVS:2019:1566](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:3720](#)), geldt dat deze uitspraken uitsluitend zien op de rechtmatigheid van concrete evenementenvergunningen (Pride 2017 respectievelijk 2018) binnen het toen geldende beleidskader en de toen gemaakte, casuïstische belangenafweging.

In [ECLI:NL:RVS:2019:1566](#) heeft de Afdeling bovendien expliciet geoordeeld dat het 'nieuwe' geluidbeleid uit 2018 destijds niet ter beoordeling voorlag.

In [ECLI:NL:RVS:2019:3720](#) is wel de beleidsregel 2018 toegepast op de Canal Pride 2018 (o.a. 95 dB(C) bij 'hoog maatschappelijk belang' en het gebruik van geluids(locatie)profielen), maar ook die uitspraak vormt geen generieke 'goedkeuring' van het huidige Evenementenbeleid 2026, de huidige (cumulatieve) toedeling van geluidsruimte en/of de huidige systematiek, en evenmin van latere deskundigeninzichten zoals de NSG-handreiking 2025.

Eerdere rechterlijke uitspraken over afzonderlijke evenementenvergunningen, waaronder de Pride-vergunningen, kunnen daarom niet dienen als dragende rechtvaardiging voor de stelling dat thans sprake is van een ongewijzigde voortzetting van bestaand beleid. Evenmin kunnen zij een actuele motivering vervangen voor een verruiming van de geluidsruimte of een wijziging van de onderliggende systematiek van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam.

114. **O3: Juridische betekenis**

Indien het Geluidbeleid materieel leidt tot een verruiming van de geluidsruimte, had deze wijziging expliciet en kenbaar moeten worden gemotiveerd. Door de wijzigingen tegelijkertijd als "ongewijzigd beleid" te presenteren, ontbreekt een inzichtelijke afweging van de gevolgen voor gezondheid, woon- en leefklimaat en de bescherming van omwonenden.

Deze presentatie heeft bovendien gevolgen voor de kenbaarheid van de besluitvorming. Bewoners, gemeenteraad en andere belanghebbenden mochten ervan uitgaan dat geen wezenlijke wijzigingen werden aangebracht, terwijl de feitelijke geluidsruimte op onderdelen werd verruimd. Daardoor is onvoldoende inzichtelijk welke beleidskeuzes zijn gemaakt en op welke gronden deze aanvaardbaar worden geacht.

Onder deze omstandigheden kan de kwalificatie "ongewijzigd beleid" niet worden beschouwd als een louter redactionele of communicatieve keuze, maar raakt zij de kenbaarheid en de motivering van het aan de vergunningverlening ten grondslag liggende beleidskader.

Deze combinatie maakt dat de stelling "*geluidsbeleid ongewijzigd*" geen onschuldige communicatie is, maar een wezenlijk motiverings- en zorgvuldigheidsgebrek in het besluit.

Dat het beleid deels voortbouwt op eerdere kaders doet hieraan niet af. Juist omdat binnen dit nieuwe beleidskader materieel meer geluidsruimte wordt gecreëerd, had dit expliciet en kenbaar moeten worden gemotiveerd en afgewogen.

115. **O4: Reikwijdte: beleid én locatieprofielen**

Deze paragraaf ziet op het algemene hoofdstuk Geluid van het Evenementenbeleid 2026 en het Nieuwe het Geluidbeleid evenementen Amsterdam (inclusief de nieuwe FOH-gevel-systematiek van 95 dB(A)/105 dB(C) voor straatfeesten), zoals vastgesteld na de herstructurering van het beleid in oktober en december 2025.

De feitelijke werking van dit beleid blijkt onder meer uit de toepassing in de locatieprofielen 2027, waarin de verruimde dB(C)-categorieën en het hogere aantal 85 dB(C)-dagen concreet zijn vastgelegd. Deze profielen maken zichtbaar dat de geluidsruimte per locatie in de praktijk wordt vergroot.

De verruiming lijkt daarbij ingegeven door beleidsmatige en politieke keuzes (ruimte voor Koningsdag, Pride, 5 mei en huldigingen), en niet door een nieuwe, kenbare akoestische analyse of een versterking van de bescherming van omwonenden. Een kenbare en actuele motivering

waarom deze verruiming aanvaardbaar wordt geacht, ontbreekt.

Juist doordat deze verruiming in de doorwerking van het beleid zichtbaar wordt, terwijl richting raad en bewoners wordt gesproken van “voortzetting van bestaand beleid”, ontbreekt een transparante en toetsbare motivering van de gemaakte keuzes.

Conclusie O

Gelet op het voorgaande is geen sprake van een loutere voortzetting van bestaand beleid, maar van een feitelijke verruiming van de geluidsruimte. Derhalve doet de stelling dat het geluidsbeleid ongewijzigd is, geen recht aan de feitelijke werking van het beleid.

Door deze verruiming te presenteren als “ongewijzigd beleid” en niet kenbaar en inhoudelijk te motiveren, heeft het college de besluitvorming onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd.

Daarmee is het besluit genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb en kan geen beroep worden gedaan op beleidscontinuïteit om een actuele heroverweging te vermijden.

P. Evaluatie Crisislab (2019)

Dit hoofdstuk ziet op het niet kenbaar betrekken en verwerken van de eigen evaluatie (Crisislab 2019) en andere actuele inzichten bij de vaststelling van het (integrale) Geluidbeleid het Geluidbeleid evenementen Amsterdam, en de gevolgen daarvan voor de actualiteit en draagkracht van het normatieve fundament (vgl. **hoofdstuk E en I**).

116. **P1: Het evaluatierapport van Crisislab; een objectieve waarschuwing**

In 2019 heeft de gemeente Amsterdam het rapport *Hoe uitvoerbaar is het nieuwe stedelijk evenementenbeleid?* laten opstellen (Crisislab, 6 november 2019)⁸. Het betreft een lerende evaluatie, gericht op de vraag of het toenmalige stedelijke evenementenbeleid uitvoerbaar is en hoe het in de praktijk wordt uitgevoerd. Het rapport signaleert structurele problemen op het vlak van geluidsoverlast, handhaving, duidelijkheid van locatieprofielen, capaciteit en sturing.

117. In hoofdstuk 12.6 formuleert Crisislab kernaanbevelingen die bij de vaststelling van nieuw beleid kenbaar betrokken en gewogen hadden moeten worden. Onder meer: stel bestuurlijk vast welke evenementen worden gezien als de (grote) overlast gevende muziek-evenementen, richt het strenge geluidbeleid primair op die categorie, heroverweeg het aantal zware evenementendagen in de locatieprofielen, vereenvoudig profielen en maak normen begrijpelijker en beter handhaafbaar. Het rapport bevestigt dat er al jaren structurele problemen zijn en vormt daarmee een eigen, door de gemeente gevraagde, objectieve waarschuwing.

118. **P2: Afwijking van Crisislab-aanbevelingen bij nieuw geluidbeleid**

De gemeente presenteert het nieuwe het Geluidbeleid evenementen Amsterdam als ‘strakker’ en ‘duidelijker’: eerdere maxima (zoals 95 dB(C) bij Pride en Koningsdag) worden nu expliciet vastgelegd en generiek toepasbaar gemaakt. Daarmee wordt echter een verkeerde les uit Crisislab getrokken. Crisislab vroeg om bestuurlijke begrenzing van zware muziek-evenementen, niet om verankering van de hoogste praktijkniveaus als standaard. ‘Helderheid’ betekende volgens Crisislab het afbakenen van aanvaardbare overlast en het beperken van de hoogste geluidklassen tot uitzonderlijke gevallen. Het nieuwe beleid doet het omgekeerde: het codificeert deze bekritiseerde niveaus en breidt ze via de FOH-gevel-systematiek (FOH 105 dB(C)=gevel 105 dB(C)), Hoog Maatschappelijk Belang-categorieën en addenda juist verder uit.

119. **P3: Crisislab-evaluatie niet kenbaar verwerkt en normfundament niet geactualiseerd**

De toelichting op het Evenementenbeleid 2026 maakt niet inzichtelijk hoe de evaluatie van Crisislab (2019) inhoudelijk is betrokken bij de herziening van het beleid. Reflectie op de

⁸ <https://crisislab.nl/rapport-uitvoerbaarheid-evenementenbeleid-amsterdam/>

geconstateerde knelpunten ontbreekt, evenals een motivering waarom kernadviezen wel of niet zijn overgenomen.

Dit gebrek raakt rechtstreeks aan de juridische eisen die gelden bij beleidsherziening. Dat is niet slechts beleidsmatig relevant, maar raakt rechtstreeks aan de zorgvuldige voorbereiding in de zin van art. 3:2 Awb. Het college beschikte immers over een eigen evaluatie waarin structurele problemen rond zware muziekevenementen, geluidscategorieën en uitvoerbaarheid zijn vastgesteld.

120. Dat het college nadien heeft ingezet op instrumenten als monitoring, nadere uitwerking in de uitvoeringspraktijk en toekomstige evaluaties, doet hieraan niet af. Deze benadering verplaatst de oplossing van de al in 2019 geconstateerde structurele gebreken naar de uitvoeringsfase, terwijl de evaluatie juist aanleiding gaf tot een herijking van het normatieve kader voorafgaand aan vaststelling van nieuw beleid. Een dergelijke verschuiving kan niet gelden als een toereikende reactie op een eigen, structurele evaluatie van het beleid.
121. Bij de vaststelling van nieuw beleid in 2026 had deze evaluatie immers aanleiding moeten geven tot:
- herijking van de geluidsnormering,
 - heroverweging van zware evenementendagen, en
 - actualisatie van het akoestisch fundament.

Een dergelijke actualiseringsslag is niet zichtbaar gemaakt.

122. P4: Schending van onderzoeksplicht en actualisatieplicht bij beleidsherziening

Door bij de vaststelling van het Evenementenbeleid 2026 geen kenbare actualisering van het normatieve en akoestische fundament uit te voeren, heeft het college nagelaten alle relevante en beschikbare informatie bij de besluitvorming te betrekken. Dat klemmt temeer nu:

- het eigen evaluatierapport van Crisislab (2019) structurele knelpunten signaleert,
- de WHO-richtlijnen (2018) nieuwe gezondheidsinzichten bevatten, en
- de NSG-handreiking (2025) een herijking van de gevelnormsystematiek aanbeveelt,
- de Omgevingswet inmiddels een expliciet accent legt op gezondheid en evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

Onder deze omstandigheden is niet inzichtelijk gemaakt dat het Geluidbeleid evenementen Amsterdam berust op een actuele, volledige en zorgvuldig afgewogen beoordeling van de beschikbare kennis over gezondheid, geluidhinder en de bescherming van de fysieke leefomgeving.

Daarbij komt dat het akoestisch fundament waarop het beleid berust (o.a. Het GeluidBuro, 2017) niet kenbaar is getoetst aan de huidige praktijk van muziekevenementen en de ontwikkeling van geluidsproductie en -beleving, waaronder het toegenomen belang van laagfrequent geluid. Daardoor is niet dragend gemotiveerd of de gehanteerde uitgangspunten nog aansluiten bij de feitelijke geluidbelasting zoals die zich thans voordoet.

Het vaststellen van nieuw beleid is een moment van heroverweging. Het college kon niet volstaan met het bestendigen van eerder gekozen normen zonder actuele toetsing in het licht van gewijzigde inzichten en gewijzigde wettelijke context (Omgevingswet).

123. P5: Verzwaarde actualisatieplicht bij normstellend beleid

Dit geldt temeer in het geval van normstellend, meerjarig beleid. De combinatie van:

- eigen bestuurlijke evaluatie (Crisislab 2019),

- nieuwe gezondheidkundige referentiekaders (WHO 2018; NSG 2025),
- en de inwerkingtreding van de Omgevingswet (met expliciete nadruk op gezondheid en evenwichtige toedeling van functies),

brengt mee dat bij vaststelling van normstellend, meerjarig beleid een verzwaarde actualisatieplicht geldt.

Waar bij individuele vergunningen terughoudend kan worden getoetst, rust bij beleidsvorming de verantwoordelijkheid om normontwikkeling expliciet te wegen en te motiveren waarom bepaalde gezondheidkundige referenties niet worden gevolgd. Door het akoestisch fundament uit 2017 in essentie te blijven hanteren zonder kenbare herijking of locatie-specifieke actualisering, is deze verzwaarde actualisatieplicht onvoldoende nagekomen.

Conclusie P

Gelet op het voorgaande heeft het college bij de vaststelling van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam en de daaraan gekoppelde regelingen nagelaten om de eigen evaluatie uit 2019 en andere relevante, actuele inzichten kenbaar te betrekken en te verwerken.

Door structurele knelpunten uit de evaluatie van Crislab niet te adresseren en het normatieve fundament niet te actualiseren ontbreekt een draagkrachtige en actuele onderbouwing van het beleid, mede omdat niet inzichtelijk is gemaakt dat de gehanteerde uitgangspunten nog aansluiten bij de feitelijke geluidbelasting.

Daardoor ontbreekt een actuele, kenbare en draagkrachtige onderbouwing waaruit blijkt dat de gekozen normstelling nog verenigbaar is met de bescherming van gezondheid en woon- en leefklimaat die de Omgevingswet verlangt.

Q. Participatie en rechtsbescherming

Dit hoofdstuk ziet op de wijze waarop planologisch en milieurelevant beslissende keuzes feitelijk naar voren worden gehaald en vastgelegd in beleid, locatieprofielen en evenementenkalender, waardoor de waarborgen van de Omgevingswet, participatie en rechtsbescherming worden omzeild. Dit volgt uit de in de voorgaande hoofdstukken geschetste systematiek (vgl. met name **F, L en N**).

124. Q1: Vooruitgeschoven planologisch en milieurelevant beslismoment

Het Geluidbeleid evenementen Amsterdam, zoals zelfstandig vastgesteld na het herstelbesluit van december 2025, functioneert binnen een samenhangend kader van beleid, locatieprofielen en evenementenkalender waarin beslissende keuzes worden gemaakt over de toelaatbaarheid, aard, schaal, frequentie en ruimtelijke inzet van evenementen op specifieke locaties. Deze keuzes hebben directe en ingrijpende gevolgen voor gezondheid, woon- en leefklimaat, gebruik van de openbare ruimte en, op diverse locaties, natuurwaarden. Daarmee betreffen zij beslissingen over de fysieke leefomgeving in de zin van de Omgevingswet.

Onder de Omgevingswet dienen dergelijke keuzes plaats te vinden binnen het kader van het omgevingsplan, dan wel, indien daarvan wordt afgeweken, via een buitenplanse omgevingsplanactiviteit (BOPA), met een kenbare, locatie-specifieke belangenafweging en tijdige participatie (artikelen 2.1 en 16.55 Omgevingswet en artikel 10.2 Bkl). Het wettelijk systeem beoogt uitdrukkelijk te voorkomen dat planologisch relevante afwijkingen beleidsmatig naar voren worden gehaald en vastgezet, waarna de vergunningverlening nog slechts uitvoerend van aard is.

125. In materiële zin wordt daarmee het beslissende afwegingsmoment naar voren gehaald, terwijl de vergunningverlening resteert als uitvoeringsstap. Daarmee wordt het systeem van de Omgevingswet feitelijk omgekeerd toegepast. Binnen dit stelsel zijn vooraf bindende kaders vastgesteld voor geluidsruimte, aantallen evenementendagen en gebruiksintensiteit per locatie. De evenementenkalender verdeelt deze vooraf vastgestelde evenementenruimte verder door te bepalen welke evenementen, op welke locaties en in welke perioden kunnen plaatsvinden. In

samenhang functioneren deze instrumenten materieel als vooraf ingevulde planologische kaders voor toekomstige vergunningverlening, zonder dat de daarbij passende waarborgen van de Omgevingswet volledig worden toegepast.

Dit klemmt temeer nu de gemeente zelf beoogt deze beleidsmatige keuzes op termijn te verankeren in het omgevingsplan. Daarmee dreigt een situatie te ontstaan waarin de wezenlijke afweging over geluidsruimte, locatiegeschiktheid en evenementencapaciteit reeds vooraf beleidsmatig is ingevuld, terwijl de planologische fase waarin de Omgevingswet juist participatie, integrale afweging en rechtsbescherming beoogt te waarborgen, grotendeels wordt gereduceerd tot bevestiging van reeds gemaakte keuzes.

126. Q2: Uitholling van participatie en effectieve rechtsbescherming

Bij de totstandkoming van deze kernkeuzes heeft geen tijdige en effectieve participatie met omwonenden plaatsgevonden, terwijl juist deze keuzes beslissend zijn voor hun woon- en leefklimaat. Participatie is daarmee verschoven naar een fase waarin de wezenlijke afwegingen reeds zijn gemaakt. Dit is in strijd met artikel 16.55 Omgevingswet, artikel 10.2 Bkl, de Participatieverordening Amsterdam en het eigen Participatieplan, alsmede met het zorgvuldigheidsbeginsel van artikel 3:2 Awb.

De problematiek beperkt zich niet tot de beleidsfase, maar werkt door in de uitvoering. De evenementenkalender is formeel ingericht als instrument voor organisatoren, maar heeft in materiële zin beslissende betekenis voor de vergunningverlening. Zij bepaalt vooraf welke evenementen nog voor vergunningverlening in aanmerking komen en sluit alternatieven bij voorbaat uit.

Eventuele participatie voorafgaand aan concrete vergunningverlening of een buitenplanse omgevingsplanactiviteit vindt daardoor plaats binnen reeds vastgestelde beleidsmatige kaders, waaronder het Evenementenbeleid, de locatieprofielen en de evenementenkalender. De ruimte voor daadwerkelijke heroverweging van locatiegeschiktheid, schaal en geluidsbelasting is daarmee in belangrijke mate vooraf ingevuld.

Deze besluitvormingsvolgorde leidt ertoe dat rechtsbescherming in belangrijke mate wordt beperkt. De kernafweging over locatiegeschiktheid, aard, schaal en geluidsbelasting van evenementen vindt plaats op beleidsniveau, terwijl omwonenden in die fase slechts beperkte formele rechtsbescherming hebben.

De fase waarin omwonenden formeel kunnen procederen, de individuele vergunningverlening, staat vervolgens onder aanzienlijke tijdsdruk en vindt plaats binnen reeds vastgestelde beleidsmatige kaders. Daardoor resteert in de praktijk nog slechts beperkte ruimte voor een daadwerkelijke heroverweging van de fundamentele keuzes over locatie, schaal en geluidsruimte.

Dit is moeilijk verenigbaar met de artikelen 3:2, 3:4 en 3:46 Awb, het recht op effectieve rechtsbescherming (artikelen 6 en 13 EVRM) en de materiële bescherming van artikel 8 EVRM. Daarbij komt dat de beoordeling van cumulatieve effecten, die volgens de Afdeling juist op beleidsniveau dient plaats te vinden, niet kenbaar is verricht.

In samenhang bezien leiden deze gebreken ertoe dat de kern van de beoordeling van de aanvaardbaarheid van geluidsbelasting buiten het formele besluitvormingskader wordt geplaatst, waardoor effectieve toetsing van de fundamentele keuzes over geluidsruimte, locatiegebruik en cumulatieve belasting grotendeels illusoir wordt.

127. **Q3: Rechtsgebrek los van formele BOPA-kwalificatie**

Voor zover de gemeente zou betogen dat in een concreet geval geen sprake is van een afwijking van het omgevingsplan en derhalve geen BOPA vereist is, kan dit betoog niet slagen. Het hier aan de orde zijnde rechtsgebrek staat los van de formele kwalificatie van afzonderlijke besluiten. Ook indien formeel geen planafwijking aan de orde zou zijn, geldt dat bestuursorganen hun besluitvormingsproces niet zodanig mogen inrichten dat beslissende keuzes met ruimtelijke en milieugevolgen worden gemaakt in een fase zonder participatie en zonder effectieve rechtsbescherming voor belanghebbenden.

Door planologisch en milieurelevant beslissingsmomenten naar voren te halen en vast te leggen in beleid, locatieprofielen en kalender, heeft de gemeente de Omgevingswet en de Awb materieel ontweken. De vergunningverlening fungeert daardoor niet als volwaardig toetsing, heeft de gemeente de besluitvorming zodanig ingericht dat planologisch en milieurelevant bepalende keuzes feitelijk buiten de daarvoor bedoelde Omgevingswet-systematiek worden gemaakt. Deze systematiek is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur en met de kernuitgangspunten van de Omgevingswet.

Conclusie Q

Gelet op het voorgaande heeft het college met het Geluidbeleid evenementen Amsterdam, de locatieprofielen en de evenementensystematiek een normatief kader vastgesteld waarin beslissende keuzes over geluidsruimte, locatiegebruik en belasting van de leefomgeving reeds vooraf worden vastgelegd, zonder de daarbij behorende waarborgen van tijdige participatie en effectieve rechtsbescherming.

Door deze systematiek te handhaven en te operationaliseren na het herstelbesluit van december 2025, wordt de besluitvorming zodanig ingericht dat de kern van de belangenafweging plaatsvindt buiten het kader van het omgevingsplan of een buitenplanse omgevingsplanactiviteit, en zonder de daarbij behorende waarborgen.

Onder deze omstandigheden is onvoldoende gewaarborgd dat de besluitvorming over de normstelling van evenementen plaatsvindt binnen een stelsel dat voldoet aan de eisen van zorgvuldige besluitvorming, effectieve participatie en daadwerkelijke rechtsbescherming zoals die voortvloeien uit de Awb, de Omgevingswet en artikel 8 EVRM.

R. Conclusie

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat het Geluidbeleid evenementen Amsterdam 2026 niet kan worden aangemerkt als een louter technisch of ondersteunend beleidskader, maar een zelfstandig normstellend kader vormt dat de beoordeling van evenementenvergunningen in belangrijke mate stuurt.

De wijze waarop deze normstelling tot stand is gekomen en is vormgegeven, vertoont op essentiële onderdelen gebreken. De aanvaardbaarheid van de gehanteerde geluidsnormen is niet integraal en kenbaar onderbouwd, de normatieve begrenzing ontbreekt op belangrijke onderdelen en de beoordeling van de gevolgen voor gezondheid, woon- en leefklimaat is in belangrijke mate verschoven naar de uitvoeringspraktijk.

Daarmee ontstaat een systeem waarin:

- de omvang van de geluidsruimte niet primair wordt bepaald door vooraf kenbare, objectieve en toetsbare normen;
- de toepassing van verhoogde geluidsnormen in belangrijke mate afhankelijk is van bestuurlijke afwegingen zonder vooraf kenbare en objectieve begrenzing;
- de gemaakte keuzes onvoldoende kenbaar en controleerbaar zijn gemotiveerd.

De bestreden besluiten vormen bovendien geen losstaande regelingen, maar een samenhangend normatief stelsel waarin de gebruikruimte voor evenementen en de daarmee gepaard gaande geluidsbelasting in onderlinge samenhang worden vastgesteld en verdeeld. Een beoordeling van de

afzonderlijke besluiten zonder deze samenhang miskent de wijze waarop de feitelijke belasting van de leefomgeving beleidsmatig wordt bepaald.

Beleidsruimte veronderstelt een vooraf kenbaar en toetsbaar afwegingskader. In het Geluidbeleid evenementen Amsterdam zijn geluidsnormen van 85, 95 en 105 dB(C) reeds op beleidsniveau gekoppeld aan locatieprofielen, evenementencategorieën en uitzonderingsregimes. Zonder een actuele, kenbare en objectief verifieerbare onderbouwing van deze normstelling is onvoldoende inzichtelijk waarom juist deze geluidsniveaus uit het oogpunt van gezondheid, woon- en leefklimaat als aanvaardbaar worden beschouwd.

Onder deze omstandigheden biedt het Geluidbeleid evenementen Amsterdam geen voldoende kenbaar, objectief en toetsbaar normatief kader voor de beoordeling van de aanvaardbaarheid van geluid bij evenementen. Daardoor rijzen wezenlijke vragen of het beleidskader voldoet aan de eisen van zorgvuldige voorbereiding, draagkrachtige motivering en een evenwichtige belangenafweging zoals deze voortvloeien uit de Awb, de Omgevingswet en de uit artikel 8 EVRM voortvloeiende bescherming van het woon- en leefklimaat.

De geconstateerde gebreken betreffen niet slechts afzonderlijke onderdelen van het beleid, maar raken de opzet en systematiek van het Geluidbeleid evenementen Amsterdam als geheel. Zij laten zich daarom niet herstellen door een nadere motivering van afzonderlijke normen, maar vergen een heroverweging van het normatieve kader waarop de vergunningverlening is gebaseerd.

Deze conclusie sluit aan bij recente jurisprudentie waarin is geoordeeld dat beleidsmatige geluidsnormen niet zonder actuele en deugdelijke onderbouwing aan vergunningverlening ten grondslag kunnen worden gelegd en dat onvoldoende onderzoek naar de gevolgen voor omwonenden leidt tot strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb (Rb. Zeeland-West-Brabant 6 februari 2026, ECLI:NL:RBZWB:2026:688)

Bijlage

1. Locatieprofielen vergelijking evenementenbeleid Amsterdam 2021-2027.